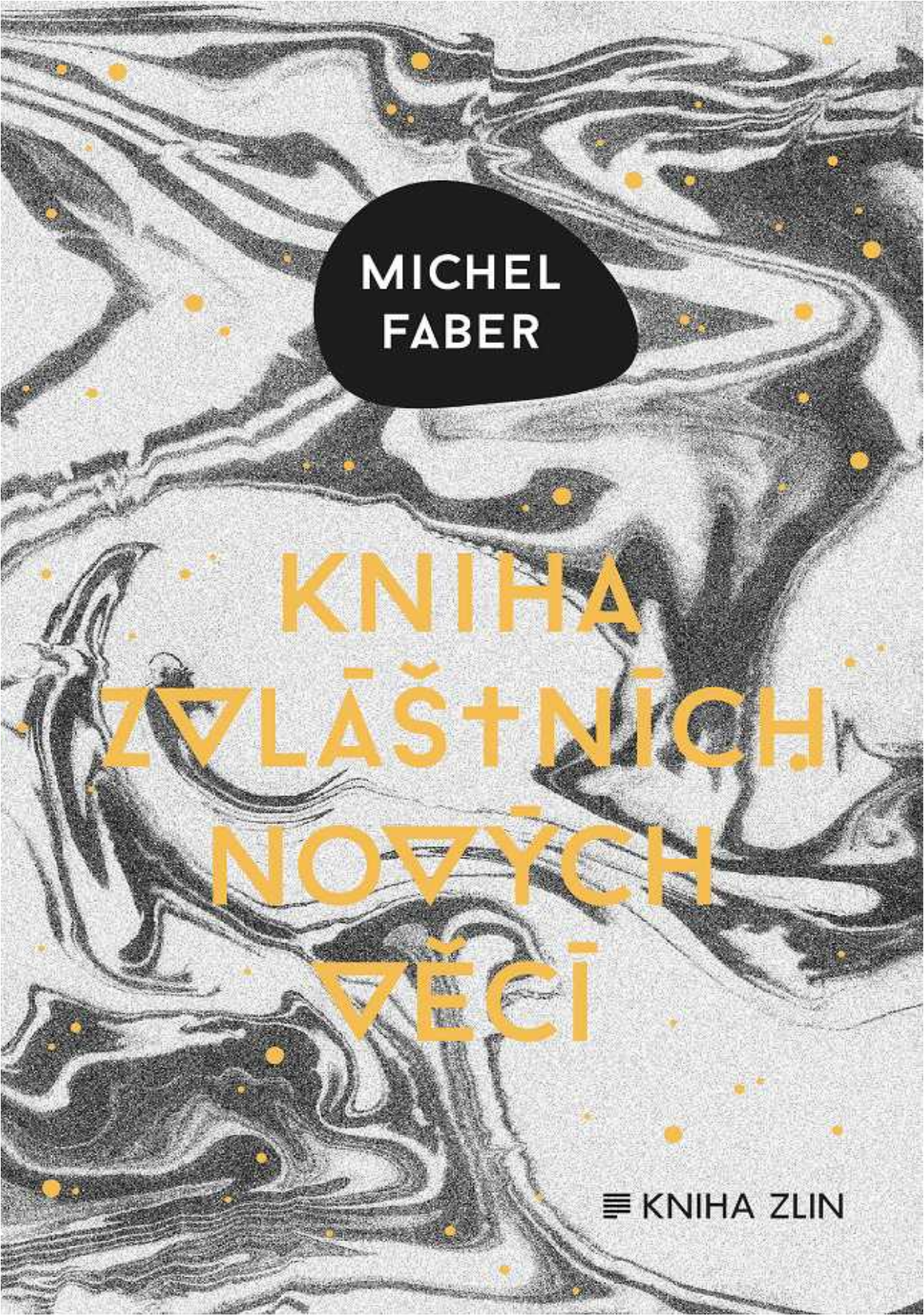

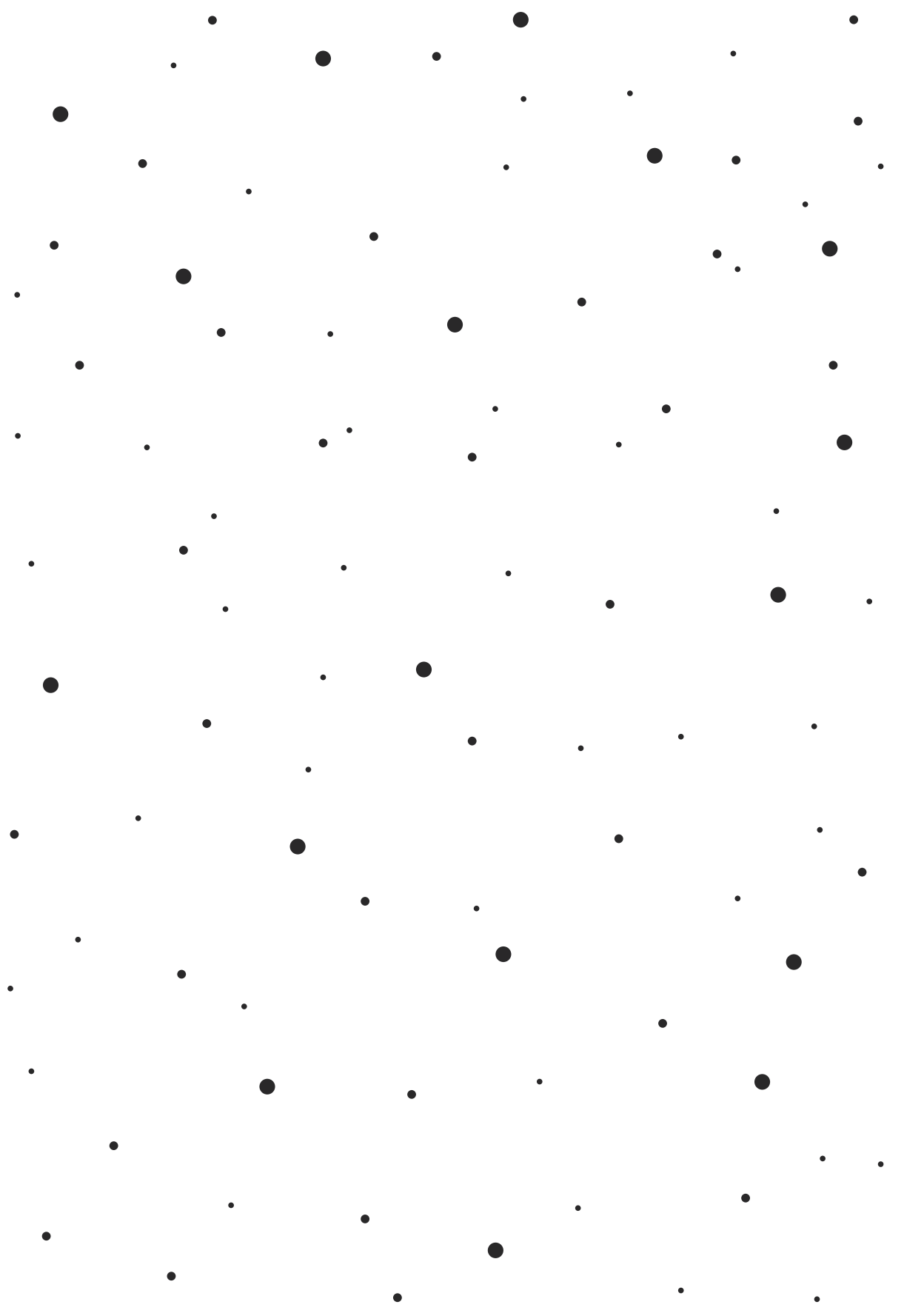

MICHEL
FABER

KNIHA
ZVLÁŠTNÍCH
NOVÝCH
VĚCÍ

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

MICHEL FABER
KNIHA ZVLÁŠTNÍCH NOVÝCH VĚCÍ

PŘELOŽIL VIKTOR JANIŠ

MICHEL
FABER

KNIHA
ZVLÁŠTNÍCH
NOVÝCH
VĚCÍ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2014 by Michel Faber
Translation © Viktor Janiš, 2016

ISBN 978-80-7473-489-2 (PDF)

Evě, po všechny dny.

I
BUĎ VŮLE +VĀ

ZA ČTYŘICET MINUT UŽ BYL NA OBLOZE

„Chtěl jsem něco říct.“

„Tak to řekni,“ ona na to.

Mlčel, nespouštěl oči z vozovky. Ve tmě na předměstí nebylo vidět nic krom koncových světel dalších aut v dálce, nekonečně se odvíjejícího asfaltového běhounu a obřích utilitárních dálničních konstrukcí.

„Boha možná zklame, že mě to vůbec napadlo,“ řekl.

„No,“ povzdychla si, „on už to ví, tak to klidně můžeš prozradit mně.“

Střelil po ní pohledem, protože chtěl vědět, v jaké náladě to řekla, ale horní část hlavy včetně očí jí halil stín vrhaný okrajem čelního skla. Spodní část obličeje měla měsíčně jasnou. Při pohledu na její tvář, rty a bradu – které tak důvěrně znal a které byly tak důležitou součástí jeho dosavadního života – a při pomýšlení, že ji ztratí, ho bodlo u srdce.

„Svět vypadá v umělém osvětlení hezčí,“ pronesl.

Jeli dál v tichu. Oba nesnášeli brebentění rádia i rušivou reprodukovanou hudbu. Byl to jeden z mnoha důvodů, pro něž se k sobě hodili.

„A to je všechno?“ zeptala se.

„Ano,“ přisvědčil. „Chtěl jsem tím říct... nedotčená příroda má být vrchol dokonalosti, že, zatímco všechny ty krámy, co lidé vyrobili, ji údajně jen zaneřádily. Ale přece jen bychom se ze světa ani z poloviny tak netěšili, kdybychom my – lidstvo... totiž lidé...“

(Zamručela, aby si pospíšil a konečně se už vymáčkl.)

„...kdybychom všude nezavedli elektrické osvětlení. Ono je totiž docela příjemné. Díky němu je takováhle noční jízda snesitelná. Dokonce krásná. No jen si představ, že bychom dnes museli jet v naprosté tmě. Protože to je přece přirozený stav světa v noci, ne? Naprostá tma. Jen si to představ. Člověk by byl vystresovaný z toho, že neví, kam jede,

že nevidí před sebe dál než na pár metrů. A kdybys měla namířeno do města – no, v netechnologickém světě by nejspíš vůbec žádná města *nebyla* – ale kdybys tedy měla namířeno na místo, kde žijí další lidé, kde žijí v souladu s přírodou, možná s pár táborovými ohni... Tak bys je neviděla, dokud bys tam doopravdy nedorazila. Nenaskytl by se ti ten kouzelný výhled, jako když jsi pár mil od města a všechna světla blikají na svahu kopce jako hvězdičky.“

„Hmm.“

„A i uvnitř tohoto auta, pokud bys vůbec mohla *mít* auto, nebo uvnitř nějakého vozidla, jež by v tomhle přirozeném světě nejspíš táhli koně... by byla tma jako v hrobě. A v noci a v zimě by v něm taky byla pěkná kosa. Ale podívej, co tu místo toho máme.“ Pustil jednou rukou volant (vždycky svíral volant oběma rukama, symetricky proti sobě) a ukázal na palubní desku. Zářila tam obvyklá světlýlka. Teplota. Čas. Kontrolka chladicí kapaliny. Hladiny oleje. Tachometr. Ukazatel spotřeby paliva.

„Petere...“

„Hele, podívej!“ Několik set metrů před nimi stála v kaluži světla lampy postavička shrbená pod tíhou batohu. „Stopař. Nabereme ho, ne?“

„Ne, nezastavuj.“

Tón jejího hlasu ho varoval, aby jí radši neodporoval, i když si jen zřídka kdy nechali ujít příležitost prokázat laskavost cizím lidem.

Stopař s nadějí zvedl hlavu. Jak ho zalilo světlo reflektorů, na okamžik se jeho neurčitě humanoidní tělo proměnilo ve zřetelně jedinečného člověka. Držel ceduli s nápisem HETHROW.

„To je divné,“ řekl Peter, když prosvištěli kolem něj. „Člověk by si myslel, že prostě sedne na metro.“

„Poslední den v Británii,“ uvažovala Beatrice nahlas. „Poslední příležitost vyhodit si trochu z kopýtko. Nejspíš utratil poslední anglické peníze v hospodě. Myslel si, že si nechá právě tolik, aby měl na vlak. O šest piv později je venku na čerstvém vzduchu, pomalu střízliví a v kapse má jen letenku a libru sedmdesát pencí.“

Znělo to věrohodně. Pokud to ale je pravda, proč nechávat tu ztracenou ovečku na holičkách? Bea by obvykle nikoho takhle trčet nenechala.

Otočil se zase k její potměšilé tváři a vylekalo ho, když si všiml slziček třpytících se na její bradě a v koutcích úst.

„Petere...“ řekla.

Zase jednou rukou pustil volant a tentokrát jí zmáčkl rameno. Daleko před nimi se nad dálnicí vznášela značka se symbolem letadla.

„Petere, tohle je naše poslední příležitost.“

„Poslední příležitost?“

„Pomilovat se.“

Blinkry jemně zablikaly a udělaly *tik, tik, tik*. Hned potom Peter opatrně přešel do pruhu vedoucího k letišti. Slova „pomilovat se“ mu bzučivě narážela do mozku a snažila se dostat dovnitř, i když tam nebylo místo. Skoro řekl: „To si děláš legraci.“ Jenže i když měla skvělý smysl pro humor a ráda se smála, o důležitých věcech nikdy nevtipkovala.

Jel dál a do auta se vloudil nepříjemný pocit, že nejsou stejně naladěni – že v tomto klíčovém okamžiku potřebují každý něco jiného. Myslel si – cítil –, že včera ráno si dali sbohem jaksepatří a že tahle jízda na letiště je skoro jen... taková douška. Včerejší ráno se to prostě *vydařilo*. Konečně si odškrtnuli poslední položky na seznamu všeho, co je potřeba vyřídit. Už měl sbaleno. Bea si v práci vzala na celý den volno, spali jako zabítí a probudili se do zářivého slunečního světla, které zahřívalo jejich žlutou prošívanou peřinu. Kocour Jošua jim v komické poloze ležel u nohou; vyštouchli ho z postele a mlčky se pomilovali, pomalu a velmi něžně. Jošua si potom zase vyskočil zpátky na postel a zkusmo položil přední pracku na Peterovu obnaženou holeň, jako by mu chtěl říct: *Nejezdi; já si tě tu přidržím*. Byl to hluboce dojemný okamžik, který dokázal vystihnout celou situaci lépe, než by se to dalo vyjádřit slovy, pokud to nebylo jen tím, že exotická kocouří roztomilost přetáhla syrovou bolest ochrannou heboučkou vrstvou, aby byla snesitelná. Na tom nesejde. Bylo to dokonalé. Objímali se, poslouchali, jak Jošua hrdelně přede, pot se z nich na sluníčku pomalu vypařoval a tep se jim postupně vracel k normálu.

„Naposledy,“ řekla mu teď, aby to bylo slyšet i přes hluk motoru na potměšlé dálnici, cestou k letadlu, které ho odveze do Ameriky a dál.

Mrkl na digitální hodiny na palubní desce. Za dvě hodiny má být u odbavovací přepážky; od letiště je dělilo zhruba patnáct minut.

„Jsi báječná,“ řekl. Kdyby se mu povedlo trefit správnou intonaci, třeba by jí došlo, že se nemají snažit včerejšek vylepšovat, že by to měli prostě nechat být.

„Nechci být báječná,“ odsekla. „Chci tě mít v sobě.“

Pár vteřin mlčky řídil a rychle se přizpůsoboval okolnostem. Rychlé přizpůsobování změněným okolnostem byla další věc, která jim oběma byla vlastní.

„Hned u letiště je spousta těch hnusných korporátních hotelů,“ nadhodil. „Mohli bychom si tam najmout pokoj jen na hodinku.“ Zalitoval, že řekl „hnusných“; vyznělo to, jako když se snaží jí ten záměr nenápadně rozmluvit. Ale on to myslel jen tak, že takovým hotelům se oba vyhýbali, pokud to bylo jen trochu možné.

„Prostě najdi nějaké opuštěné odpočívadlo,“ odpověděla. „Můžeme to udělat v autě.“

„Krise!“ vyhrkl a oba se zasmáli. Když se z něj stal křesťan, naučil se říkat „krize“ místo „Kriste“. Ta dvě slova zněla dost podobně na to, aby dokázal zneutralizovat rouhání, ještě než mu ulétlo od úst.

„Myslím to vážně,“ řekla. „Je mi celkem jedno, kde to bude. Hlavně nezaparkuj někde, kde by do nás někdo mohl zezadu napálit.“

Jeli dál a jemu teď dálnice připadala jiná. Teoreticky to byl stejný pás asfaltu, ohraničený stejnými dopravními náležitostmi a chatrnými kovovými ploty, ale teď ho jejich úmysl proměnil. Nešlo už o přímku k letišti, ale o záhadné zázemí plné temných oklik a skrýší. Zase jeden důkaz, že realita není objektivní, ale pořád čeká na to, až ji náš postoj přetvoří a přejmenuje.

Moc přetvářet realitu má pochopitelně každý na světě. Byla to jedna z věcí, o kterých Peter a Beatrice hodně diskutovali. Jak je náročné vysvětlit lidem, že život je jen tak neutěšený a svazující, jak ho člověk vnímá. Jak je náročné lidi přesvědčit, že danosti nejsou nakonec tak dané. Jak je těžké najít pro „danost“ jednodušší slovo než „danost“.

„Co třeba tady?“

Beatrice neodpověděla, jen mu položila ruku na stehno. Hladce odbočil na odpočívadlo pro nákladní auta. Budou muset doufat, že rozmáčkáni čtyřiačtyřicetitunovým kamionem není v Božím plánu.

„V životě jsem tohle nedělal,“ pronesl, když vypnul motor.

„A myslíš si, že já ano?“ opáčila. „Nějak to zvládneme. Pojď si vlézt dozadu.“

Oba se vyhoupli ze dveří a shledali se za pár vteřin na zadním sedadle. Seděli jako cestující, bok po boku. Čalounění bylo cítit dalšími lidmi – kamarády, sousedy, členy jejich kongregace, stopaři. I kvůli tomu Peter čím dál víc pochyboval, zda by se tady a teď mohl a měl milovat. Ačkoli... bylo na tom i něco rajcovního. Natáhli se po sobě, chtěli se hladce obejmout, ale stěží se ve tmě našmátrali.

„Jak rychle by se nám se zapnutým stropním světlem vybila baterie?“ zeptala se.

„Nemám ponětí,“ odpověděl. „Radši to nebudeme riskovat. Navíc bychom připravili pěknou podívanou všem projíždějícím autům.“

„To asi ne,“ namítla a natočila tvář k reflektorům svištícím kolem. „Kdysi jsem četla takový článek o malé holčičce, kterou právě unesli. Podařilo se jí vyskočit z auta, když na dálnici zpomalilo. Únosce ji popadl, ona se mu začala ze všech sil bránit, křičela o pomoc. Kolem projela řada aut. Nikdo nezastavil. Novináři pak pořídili rozhovor s jedním z těch řidičů. Řekl jim: ‚Jel jsem tak rychle, že jsem nevěřil tomu, co vidím.‘“

Peter si celý nesvůj poposedl. „To je ale hrozná historka. A možná sis pro ni nevybrala tu nejlepší chvíli.“

„Já vím, já vím, promiň. Jsem teď trochu... rozhozená.“ Nervózně se zasmála. „Když ono je tak těžké... ztratit tě.“

„Však mě neztrácíš. Jen letím na čas pryč. Budu...“

„Petere, prosím tě. Teď ne. To už jsme probrali. Popasovali jsme se s tím, jak jsme mohli.“

Naklonila se dopředu a jeho napadlo, že začne plakat. Místo toho vylovila cosi z prohlubně mezi předními sedadly. Malou svítilnu na baterky. Zapnula ji a opatrně ji položila na hlavovou opěrku sedadla pro spolujezdce; stejně spadla. Pak ji zaklínala do úzkého prostoru mezi sedadlem a dveřmi a naklonila ji tak, aby snop paprsků svítil na podlahu.

„Hezké a tlumené,“ pronesla, teď už zase klidným hlasem. „Právě tolik světla, abychom se v tom šeru rozeznali.“

„Nevím nevím, jestli to zvládnou,“ ozval se.

„Tak prostě zkusíme, jak to půjde,“ řekla a začala si rozepínat košili, až z ní vykoukla bílá podprsenka a oblíny řader. Nechala košili sklouznout po pažích dolů a pak zakroutila rameny a lokty, aby hedvábnou látku setřásla ze zápěstí. Sundala si sukni, kalhotky i punčochy na jeden zátaž silných palců a ten pohyb v jejím podání vypadal ladný a snadný.

„Teď ty.“

Rozepnul si kalhoty a ona mu je pomohla stáhnout. Pak sklouzla na záda, zkroutila ruce, aby si mohla sundat podprsenku, a on se zkusil přemístit, aniž by ji při tom zvalchoval koleno. Hlavou se praštil o strop.

„Jste jako párek bezradných teenagerů,“ postěžoval si. „Tohle je...“

Položila mu ruku na tvář a zakryla mu ústa.

„Jste tu ty a já,“ řekla. „Ty a já. Muž a jeho žena. Všechno je v pořádku.“

Teď už byla nahá až na hodinky na útlém zápěstí a perlový náhrdelník na krku. Ve světle baterky již náhrdelník nebyl elegantním darem k výročí svatby, ale stal se primitivní erotickou ozdobou. Prsa se jí třásla silou srdečního tepu.

„No tak,“ vybídla ho. „Udělej to.“

A tak začali. Jak byli k sobě natěsnaní, už jeden druhého neviděli; baterka už jim k ničemu nebyla. Ústy se tiskli k sobě, oči měli pevně zavřené, jejich těla mohla být těly kohokoli od stvoření světa.

„Přitlač,“ vyhekla Beatrice po chvíli. Hlas měla drsnější a zabarvený živočišnou urputností, s níž se u ní zatím nikdy nesetkal. Jejich milování bylo vždycky uhlazené, přátelské, dokonale ohleduplné. Někdy poklidné, někdy energické, občas dokonce sportovní – ale nikdy zoufalé. „Přitlač!“

Snažil se v tom nepohodlném a stísněném prostoru ze všech sil (prsty na nohou narážel do okna a kolena se mu odírala o chlupatou viskózu potahu sedačky), ale netrefil rytmus ani úhel, a tak špatně odhadl, kolik času ona ještě potřebuje a jak dlouho on dokáže vydržet.

„Nepřestávej! Dělej! Dělej!“

Ale bylo po všem.

„To je dobrý,“ hlesla nakonec a vykroutila se zpod něj, celá upocená. „To je dobrý.“

Do Heathrow se dostali s velkou časovou rezervou. Paní u odbavovací přepážky Peterův pas zběžně přelétla pohledem. „Takže to máme jednosměrnou letenku do Orlanda na Floridě, že?“ zeptala se. „Ano,“ přisvědčil. Zeptala se ho, zda chce odbavit nějaká zavazadla. Hodil na pás sportovní brašnu a ruksak. Celé to působilo poněkud pochybně. Ale logistika jeho cesty byla příliš složitá a nejistá, než aby umožňovala koupit si zpáteční letenku. Byl by nejradši, kdyby Beatrice nestála vedle něj a neposlouchala tahle potvrzení jeho blížícího se odletu; byl by radši, kdyby nemusela slyšet slovo „jednosměrnou“.

A samozřejmě, když pak dostal palubní lístek, měl dost času nazbyt, než ho pustí do letadla. Bok po boku se s Beatricí odcourali od odbavovacích přepážek, trochu oslepení silným světlem a monstrózními rozměry terminálu. Vypadala Beatricina tvář ztrhaně a úzkostlivě kvůli světlu zářivek? Peter ji vzal kolem pasu. Povzbudivě se na něj usmála, ale jeho to nepovzbudilo. NECHCETE ZAČÍT DOVOLENOU O PATRO VÝŠE? vlísávaly se reklamní poutače. AŽ SE SEZNÁMÍTE S NAŠÍM

STÁLE SE ROZŠÍŘUJÍCÍM SORTIMENTEM, TŘEBA UŽ NEBUDETE CHTÍT ODLETĚT!

Touhle dobou večer nebyly na letišti žádné davy, ale pořád tu bylo dost lidí, kteří táhli kufry a prohlíželi si obchody. Peter a Beatrice se usadili u informační tabule a čekali, až se na ní objeví číslo jeho odletové brány. Vzali se za ruce, a místo aby se dívali na sebe, sledovali desítky budoucích pasažérů procházejících kolem. Z bezcelního obchodu se vynořilo hejno pohledných mladých dívek obtížených nákupními taškami a oblečených jako tanečnice u tyče na začátku šichty. Na vysokých podpatcích vrávoraly a tu hojnou kořist sotva unesly. Peter se naklonil k Beatricině tváři a zamumlal:

„Proč se vůbec někomu chce letět takhle naložený? A až se dostanou do cíle, koupí si zas další věci. A podívej: sotva se udrží na nohou.“

„Hmm.“

„Ale možná právě o tohle jde. Třeba se tohle představení hraje speciálně pro nás. Vezmi si, jak je to všechno šíleně nepraktické – až po ty směšné boty. Každému to signalizuje, že tyhle holky jsou dost bohaté, aby si nemusely lámat hlavu s reálným světem. Bohatství z nich dělá jakoby jiné tvory, exotické bytosti, které nemusejí fungovat jako lidé.“

Bea zavrtěla hlavou. „Tyhle holky nejsou bohaté,“ řekla. „Bohatí lidé necestují ve smečkách. A bohaté ženy na člověka nedělají dojem, že nejsou zvyklé chodit na vysokých podpatcích. Tyhle holky jsou jen mladé a baví je nakupovat. Vyrazily si na dobrodružnou výpravu. Nepředvádějí se nám, ale jedna druhé navzájem. My jsme pro ně neviditelní.“

Peter sledoval, jak dívky klopýtají ke kavárně Starbucks. Zadečky se jim v pomačkaných sukních natřásaly a z jejich odvázaného hovoru trčela nářeční slůvka. Bea měla pravdu.

Povzdychl si a stiskl jí ruku. Co si bez ní v terénu počne? Jak to zvládne, když s ní nebude moci probírat svoje postřehy? To ona mu bránila tlachat a krotila jeho sklon vymýšlet velkolepé a všezahrnující teorie. Stahovala ho k sobě na zem. Kdyby ji měl na téhle výpravě po svém boku, cenil by si toho víc než miliónu dolarů.

Jenže vyslat už jen jeho samotného přišlo na mnohem vyšší částku než milión dolarů a účet platil USIC.

„Nemáš hlad? Můžu ti něco koupit?“

„Najedli jsme se doma.“

„Čokoládovou tyčinku, nebo tak něco?“

Usmála se, ale vypadala unaveně. „Nic mi nechybí. Vážně.“

„Je mi hrozně líto, že jsem tě zklamal.“

„Zklamal?“

„Však víš... V autě. Připadá mi to nespravedlivé, nedotažené, tím spíš dneska... Hrozně nerad tě takhle opouštím.“

„Bude to hrozné,“ přikývla. „Ale ne kvůli tomuhle.“

„Ten úhel, to kvůli tomu nezvyklému úhlu jsem...“

„Prosím tě, Petere, tohle vůbec není potřeba. Nezapisuju si výsledky ani si nedělám bilanci. Pomilovali jsme se. To mi stačí.“

„Připadá mi, že jsem...“

Položila mu prst na ústa, aby už přestal, a políbila ho. „Jsi ten nejlepší mužský na světě.“ Dala mu další pusu, tentokrát na čelo. „Jestli už se chceš v něčem pitvat, tak na téhle misi k tomu určitě budeš mít mnohem lepší příležitosti.“

Nakrčil čelo pod jejími rty. Co myslela tím „pitváním“? Měla tím na mysli překážky a dílčí prohry, na něž nevyhnutelně narazí? Anebo je přesvědčená, že celá výprava skončí nezdarem? Smrtí?

Vstal; ona vstala s ním. Pevně se drželi. Do haly se nahrnula početná skupina turistů, kteří právě opustili autobus a už se nemohli dočkat, až poletí za sluncem. Cestou k určené bráně se dav hlaholících hýřilů roze-
stoupil do dvou proudů obtékajících Petera a Beu. Když zmizeli a hala zase relativně ztichla, z místního rozhlasu se ozvalo: „Nevzdalujte se prosím nikdy od svých zavazadel. Věci ponechané bez dozoru budou odstraněny a mohou být zlikvidovány.“

„Máš nějaké... tušení, že tahle výprava ztroskotá?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou a narazila mu při tom spánkem do brady.

„Ty v tomhle necítíš Boží ruku?“ nedal se odbýt.

Přikývla.

„Myslíš, že by mě On poslal až na –“

„Prosím tě, Petere. Nemluv,“ požádala ho chraplavě. „Tohle už jsme probrali tolikrát. Teď už je to zbytečné. Musíme prostě věřit.“

Zase se posadili a pokusili se uvelebit na sedačkách. Položila mu hlavu na rameno. Přemýšlel o dějinách, o lidských obavách skrytých za závažnými událostmi. O triviálních maličkostech, které nejspíš trápily Einsteina, Darwina či Newtona, když formulovali své teorie: třeba hádky s paní domácí nebo starosti s ucpaným krbem. Piloti, kteří bombardovali Drážďany a užírali se přitom nad nějakým obratem v dopisu z domova: Co tím *myslela*? Anebo co takový Kolumbus, když se plavil k Nové zemi... kdo ví, co mu vrtalo hlavou? Možná poslední slova,

která mu adresoval dávný kamarád, člověk, jenž není zaznamenaný ani v historických pojednáních...

„Už ses rozhodl,“ zašeptala Bea, „jak budou znít tvoje první slova?“

„První slova?“

„K *nim*. Až se s nimi setkáš.“

Přinutil se myslet. „Přijde na to...“ řekl. „Nemám ponětí, na co tam narazím. Bůh mne povede. Vnukne mi potřebná slova.“

„Ale když si to představíš... to setkání... jaký obraz se ti vybaví?“

Díval se přímo před sebe. Zaměstnanec letiště v kombinéze se zářivě žlutými reflexními páskami odemykal dvířka opatřená nápisem NENE-CHÁVEJTE ODEMČENÉ! „Neumím si to představit dopředu,“ odpověděl. „Znáš mě. Nedokážu nic prožít, dokud se mi to nestane. A věci se stejně nakonec vyvrbí jinak, než si člověk představuje.“

Povzdychla si. „Mám takový obraz. V duchu.“

„Povídej.“

„Slib mi, že si ze mě nebudeš utahovat.“

„Slibuju.“

Mluvila mu do hrudníku. „Vidím tě, jak stojíš na břehu ohromného jezera. Na noční obloze se třpytí spousta hvězd. Na hladině se kolébají stovky malých rybářských člunů. V každém člunu je přinejmenším jedna osoba, v některých tři nebo čtyři, ale nevidím je pořádně, na to je moc velká tma. Ani jeden z těch člunů nikam nepluje, všechny zakotvily, protože všichni poslouchají. Vůbec nefouká vítr, takže ani nemusíš křičet. Tvůj hlas se prostě nese přes vodu.“

Pohládl ji po rameni. „Hezký...“ Chtěl říct „sen“, ale to by vyznělo prezíravě. „Hezký obraz.“

Vydala ze sebe zvuk, který mohl být souhlasným zabrouknutím, nebo potlačeným výkřikem bolesti. Váha jejího těla na něj doléhala, ale on ji nechal, ať se o něj opře, a snažil se neošívat.

Šikmo naproti Peterovu a Beatricinu sedadlu byl obchod s čokoládou a sušenkami. I přes pozdní hodinu v něm vládl čilý ruch; pět zákazníků stálo frontu u pokladny a několik dalších si prohlíželo zboží. Peter sledoval, jak si mladá a dobře oblečená žena vybírá z regálů plnou náruč dobrot. Rodinná balení pralinek, dlouhé tenké kartóny máslových sušenek, čokoládu Toblerone o velikosti obušku. To všechno si přitiskla k hrudi a odloudala se za sloup podepírající strop obchodu, jako kdyby se chtěla podívat, zda ještě nejsou nějaké laskominy vystavené venku. Načež jednoduše odkráčela pryč, do víru kolemjdoucích, k dámským toaletám.

„Právě jsem se stal svědkem trestného činu,“ zamumlal Peter Beatrice do vlasů. „Co ty?“

„Já taky.“

„Myslel jsem, že už začínáš klimbat.“

„Ne, i já ji viděla.“

„Neměli jsme ji sbalit?“

„Sbalit? Myslíš jako provést občanské zatčení?“

„Anebo na ni alespoň upozornit personál obchodu.“

Beatrice se mu hlavou zavrtala do ramene. Společně sledovali, jak žena mizí na toalety. „Pomohlo by to někomu?“

„Mohlo by jí to připomenout, že krást se nemá.“

„O tom pochybuju. Kdyby ji chytili, jen by nenáviděla lidi, kteří se o to postarali.“

„Takže bychom jí jako křesťané měli prostě umožnit krást?“

„Jako křesťané bychom měli šířit Kristovu lásku. Pokud se zhostíme svého úkolu správně, vytvoříme lidi, kteří *nechtějí* páchat zlo.“

„Vytvoříme?“

„Však víš, jak to myslím. Že musíme povzbuzovat. Vzdělávat. Ukazovat cestu.“ Zvedla hlavu, políbila ho na čelo. „Přesně to, co budeš dělat ty. Na téhle misi. Ty můj statečný muž.“

Zarděl se a jako žíznlivé dítě tu lichotku vděčně spolkl. Ani si neuvědomil, jak ji zrovna teď potřebuje. Dmul se pýchou tak, až mu připadalo, že mu hrudník co nevidět pukne.

„Jdu do modlitební místnosti,“ řekl. „Chceš jít se mnou?“

„Za chvíli. Jdi napřed.“

Vstal a bez zaváhání se vydal k heathrowské kapli. Bylo to na heathrowském, gatwickém, edinburském, dublinském a manchesterském letišti jedině místo, které uměl hravě najít. Pokaždé šlo o nejošklivější a nejošuntější místnost v celém komplexu, na hony vzdálenou třpytu a činorodému hemžení komerce. Ale měla duši.

Jakmile kapli našel, prostudoval si harmonogram vyvěšený na dveřích, kdyby snad náhodou dorazil právě včas na zřídka své svaté přijímání. Ale to další bylo naplánované až na čtvrtek odpoledne ve tři, a tou dobou už bude odsud nepředstavitelně daleko a Beatrice začne na dlouhé měsíce spát sama s Jošou.

Opatrně dveře otevřel. Tři muslimové uvnitř nevzali jeho příchod na vědomí. Klečeli obrácení k papírku na zdi, na němž se skvěl vytištěný piktogram velké šipky připomínající dopravní značku. Ukazoval

k Mekce. Muslimové se uklonili, vytrčili zadek do vzduchu a políbili látku místních křiklavě barevných modlitebních koberečků. Byli to bezvadně oblečení muži, s drahými hodinkami a obleky na míru. Jejich vyleštěné lakýrky ležely pohozené stranou. Paty v ponožkách se jim při klanění kroutily nadšením.

Peter vrhl rychlý pohled za závěs rozdělující místnost na poloviny. Jak vytušil, byla tam žena muslimského vyznání, zahalená do šedých šatů, a mlčky prováděla týž rituál. Měla s sebou dítě, zázračně slušně vychovaného chlapečka oblečeného jako malý lord Fauntleroy. Seděl matce u nohou, nevšímal si, jak padá na kolena, a četl si komiks. Spider-Mana.

Peter přešel ke skřínce, kde se přechovávaly svaté knihy a brožurky. Bible (gedeonská), samostatné vydání Nového zákona a Žalmů, Korán a potřesaná knížečka v indonéštině, patrně další Nový zákon. Na nižší polici ležela vedle *Strážné věže* a novin Armády spásy optimisticky vysoká kupa brožurek. Jejich loga mu připadala povědomá, a tak se sklonil a podíval se pořádně. Pocházely od velmi početné americké evangelikální sekty, jejíž londýnský pastor se ucházel o místo na stejné misii jako on. Peter ho vlastně i potkal ve vestibulu USIC, zrovna když dotyčný uraženě rázoval pryč. „Taková ztráta času,“ sykl ten chlápek cestou k východu. Peter čekal, že neuspěje, ale místo toho... ho vybrali. Proč zrovna jeho, a ne duchovního z církve se spoustou peněz a politickým vlivem? Pořád si nebyl jistý. Otevřel jednu brožurku a oko mu hned padlo na obvyklé žvásty o numerologickém významu čísla 666, čarovných kódech a děvce babylónské. Možná byl problém právě v tomhle: USIC o fanatismus nestojí.

Z reproduktorku, který visel ze stropu jako nějaká přílipka, se ve ztichlé místnosti zničehonic rozlehlo hlášení místního rozhlasu.

„Společnost Allied Airlines s lítostí oznamuje, že z důvodu technické závady letadla došlo k dalšímu zpoždění letu AB31 do Alicante. Další oznámení přijde ve 22.30. Žádáme cestující, kteří si ještě nevyzvedli poukázky na jídlo, aby tak učinili. Společnost Allied Airlines se vám ještě jednou omlouvá za jakékoli nepříjemnosti.“

Peterovi se zdálo, že se zvenčí začíná ozývat sborový nářek, ale nejspíš si to jen představoval.

Otevřel návštěvní knihu, která svou velikostí připomínala knihu účetní, listoval jejími stránkami a četl poznámky, které pod sebe naškrabali pasažéři z celého světa. Nezklamaly ho, to ony nikdy. Už jen dnešní zápisky zaplnily tři stránky. Některé byly vyvedeny čínskými

znaky nebo arabským písmem, ale většina jich byla v angličtině, byť občas kostrbaté. Tady je Bůh, rozlévá se tu ve směsi náplní propisek a fixů.

Kdykoli se ocitl na letišti, pokaždé ho ohromilo, že celý ten rozlehlý několikaposchodový komplex se stylizuje jako rejdiště světských rozkoší, galaxie konzumu, v němž náboženská víra jednoduše neexistuje. Z každého obchodu, z každého reklamního poutače, z každého centimetru budovy až do posledního nýtu a odtoku záchodu vyzařuje předpoklad, že tady Boha nikdo nepotřebuje. Davy, které čekají na občerstvení a cetky, ustavičný proud cestujících zaznamenaný na průmyslových televizích, to je zázračný důkaz neobyčejné různorodosti lidských tvorů, až na ten předpoklad, že jsou uvnitř úplně stejně bez víry, osvobození od cla i povinnosti. A přesto by nikdo nikdy neodhadl, kolik z těch hord lovců slev, novomanželů na svatební cestě, turistů, kteří vyjeli za sluníčkem, manažerů zabraných do svých obchodů, otrokyní módy smlouvajících o další vylepšení... zapadlo do téhle místnůstky a napsalo vroucí vzkazy Všemohoucímu a svým souvěrcům.

Milý Bože, prosím vyndej ze světa všechno, co je zkažené. – Johnathan.

Odhadl, že tohle psalo dítě.

Juko Ojamová, Hjógo, Japonsko. Modlím se za děti nemoci a mír planety. A modlím se za najití dobrého partnera.

Kde je KŘÍŽ KRISTA našeho ŽMRTVÝCHVSTALÉHO PÁNA? Probudte se!

Charlotta Hoggová, Birmingham. Modlete se, prosím, aby má milovaná dcera a vnuk dokázali přijmout mou nemoc. A modlete se za všechny v nesnážích.

Marijn Tegelaarsová, Londýn/Belgie. Za mou nejdražší přítelkyni G, aby našla odvahu být, kým je.

Jill, Anglie. Modlete se prosím za duši mé nebožky matky, ať najde klidné spočinutí, a modlete se za mou rodinu, která není svorná a navzájem se nenávidí.

Alláh je nejlepší! Na Boha nikdo nemá!

Další zápisek byl přeškrtnutý takovým způsobem, že z něj nešlo nic rozluštit. Patrně šlo o hnusné a nesnášenlivé popření výše uvedeného muslimského sdělení, vymazané dalším muslimem nebo správcem modlitební místnosti.

Coralie Sidebottomová, Slough, Berkshire. Díky za nádherný Boží svět.

Pat & Ray Murchistonovi, Langton, Kent. Za našeho drahého syna Dava, který včera zahynul při autohavárii. Navždy zůstane v našich srdcích.

Thorne, Frederick, hrabství Armagh, Irsko. Modlím se za uzdravení planety a za probuzení VŠECH národů na ní.

Matka. Srdce mi puká, neboť můj syn se mnou nepromluvil od té doby, co jsem se před 7 lety znovu provdala. Modlete se prosím za usmíření.

Děsnej smrad z levnýho osvježovače vzduchu to nemuselo bejt.

Moira Vengerová, Jihoafrická republika. Bůh má vše ve své moci.

Michael Lupin, Hummock Cottages, Chiswick. Nějakou jinou vůni než dezinfekci.

Jamie Shapcott, 27 Pinley Grove, Yeovil, Somerset. Prosím, mohlo by moje letadlo British Airways do Newcastlu nespadnout? Děkuji.

Victoria Samsová, Tamworth, Staffordshire. Hezká výzdoba, ale světla neustále blikají.

Lucy, Lossiemouth. Ať se můj muž vrátí živý a zdravý.

Zaklapl knihu. Ruce se mu třásly. Věděl, jak poměrně slušná je šance, že v následujících třiceti dnech zemře, nebo že se nikdy nevrátí, i když přežije cestu. Tohle je jeho getsemanský okamžik. Pevně zavřel oči a modlil se, aby mu Bůh řekl, co má dělat; zdali by jeho záměru posloužilo lépe, kdyby popadl Beatrici za ruku, vyběhl ven k parkovišti a jel rovnou domů, než si Jošua vůbec povšimne, že byl pryč.

Namísto odpovědi ho Bůh nechal poslouchat hysterické blábolení jeho vnitřního hlasu rozléhající se ozvěnou v jeho lebeční klenbě. Pak za sebou zaslechl zacinkání drobných mincí, když jeden muslim vyskočil pro své boty. Peter se obrátil. Muslim mu na odchodu zdvořile kývl na pozdrav. Žena za zástěnou si rtěnkou lehce přejela rty, malíčkem načančala řasy a zatoulané pramínky vlasů zastrčila pod okraj hidžábu. Když pak muž prudce otevřel dveře, šipka na zdi se lehce zatřepetala.

Peterovi se přestaly třást ruce. Teď už konečně viděl vše v náležitých souvislostech. Tohle není Getsemanská zahrada: nesměruje na Golgotu, vydává se na větší dobrodružství. Vybrali ho z mnoha tisíc uchazečů, aby se zhostil nejdůležitějšího misionářského poslání od té doby, co se apoštolové vypravili dobýt Řím silou lásky – a on ze sebe vydá to nejlepší.

Beatrice nebyla na sedadle, kde ji zanechal. Na okamžik uvěřil tomu, že ztratila nervy a radši utekla z terminálu, než aby se s ním naposledy rozloučila. Píchlo ho u srdce. Pak ji však zahlédl o pár řad dále u stánku s kávou a muffiny. Klečela na podlaze a tvář jí halily volně splývající

vlasý. Před ní rovněž na všech čtyřech dřepělo dítě – tlusté batole, jehož elastické kalhoty se nadouvaly špatně skrytou plínkou.

„Podívej se! Mám... deset prstů!“ vykládala dítěti. „Máš *ty* deset prstů?“

Tlusté batole pošouplo ruku po podlaze a skoro se dotklo Beiny ruky. Bea na oko spočítala prstíky a pak řekla: „Sto! Ne, deset!“ Klouček se zasmál. Jeho starší sestřička stála ostýchavě stranou a cucala si klouby na ruce. Po očku sledovala svou matku, ale matka se nedívala ani na děti, ani na Beatrice; veškerá její pozornost patřila přístroji v dlani.

„Á, ahoj,“ řekla Beatrice, když si všimla přicházejícího Petera. Odhrnula si vlasý z tváře a zastrčila si je za uši. „Tohle je Jason a Gemma. Letí do Alicante.“

„Kéž by,“ řekla matka unaveně. Přístroj tiše pípl na znamení, že zanalyzoval hladinu cukru v ženině krvi.

„Ti lidé tu jsou už od dvou odpoledne,“ vysvětlila Beatrice. „Jsou vystresovaní.“

„Tohle je naposledy,“ zamumlala žena a začala v kabele šátrat po inzulinových injekcích. „Přisahám. Nechají si zaplatit a pak se na vás vyserou.“

„Joanne, tohle je můj manžel Peter. Petere, tohle je Joanne.“

Joanne kývla na pozdrav, ale byla natolik ponořená do svého neštěstí, že ani nezapředla zdvořilostní rozhovor. „Ono to v brožurce vypadá všechno děsně levně,“ poznamenala trpce, „ale pak člověk splácě nad výdělkem.“

„Ale no tak, Joanne,“ ozvala se Beatrice. „Určitě si to užijete. Vždyť se vlastně nestalo nic hrozného. Vezměte si, že kdyby mělo letadlo odlétat o osm hodin později, dělala byste totéž co teď – čekala, akorát doma.“

„Tihle dva by už měli být v posteli,“ zareptala žena, obnažila kus břicha a zapíchla jehlu do kůže.

Jason i Gemma, spravedlivě rozhořčení obviněním, že jsou spíš ospalí než ztýraní, vypadali, že co nevidět ztropí další scénu. Beatrice zase klesla na kolena. „Myslím, že jsem ztratila nohy,“ postěžovala si a krátkozrace zamžourala po podlaze. „Kam se poděly?“

„Tady jsou!“ vykřikl malý Jason, když se otočila od něj. „Kdepak?“ zeptala se a otočila se zpátky.

„Díky Bohu,“ ozvala se Joanne. „Tady je Freddie s jídlem.“

Šouravě se vynořil vůčihledně uštvaný chlapík bez brady a ve větrovce barvy ovesné kaše. V každé ruce svíral několik papírových taštiček.

„Větší zlodějnu svět neviděl,“ postěžoval si. „Nechají vás tam stát s tou šestákovou poukázkou. Je to jako na pracáku. Říkám vám, jestli se do půl hodiny ti debilové ne–“

„Freddie,“ pronesla Beatrice vesele, „tohle je můj manžel Peter.“

Muž položil balíčky a potřásl Peterovi rukou.

„Vaše manželka je tak trochu anděl, Pete. To se pokaždé smiluje nad bezprizornými dětmi?“

„My oba... věříme na to, že člověk se má chovat přátelsky,“ odpověděl Peter. „Nestojí vás to nic a život je díky tomu zajímavější.“

„Kdy uvidíme moře?“ zeptala se Gemma a zívla.

„Zítra, až se vzbudíš,“ řekla matka.

„Bude tam ta hodná paní?“

„Ne, ta letí do Ameriky.“

Beatrice pokynula holčičce, ať si k ní přijde sednout a opře se jí o boky. Batole už odpadlo a teď spalo rozvalené na plátěném batohu nacpaném k prasknutí. „To jsme si trochu nerozuměli,“ řekla Beatrice. „Letí můj manžel, ne já.“

„Vy zůstanete doma s dětma, co?“

„Žádné nemáme,“ opáčila Beatrice. „Tedy zatím.“

„Jestli vám můžu poradit,“ povzdychl si muž, „tak si je ani nepořizujte. Prostě to přeskočte.“

„Ale však vy to tak nemyslíte,“ namítla Beatrice. A když si Peter všiml, že jí ten muž chce něco ledabyly odseknout, dodal: „Ne *doopravdy*.“

A tak hovor pokračoval. Beatrice a Peter se dostali do rytmu, dokonale sladění na cestě za svým cílem. Dělali to už mnohokrát předtím. Rozhovor, skutečný nenucený rozhovor, ovšem s potenciálem stát se něčím mnohem významnějším, pokud se naskytne příležitost zmínit se o Ježíšovi. Možná ten okamžik přijde; možná ne. Možná jen na rozloučenou řeknou „Bůh vám žehnej“ a to bude všechno. Ne každé setkání může člověka proměnit. Některé hovory jsou jen milou výměnou vydýchaného vzduchu.

Oba cizí lidé, vmanévrování do této výměny, proti své vůli roztáli. Během pár minut se už dokonce smáli. Bydlí v Mertonu, ona má cukrovku, on deprese, oba pracují v železářském velkoobchodu a na tuhle dovolenou si šetřili celý rok. Nebyli moc bystří ani příliš fascinující.

Žena si odrkovala, což nebylo moc sexy, a její manžel hrozně smrděl pižmovou vodou po holení. Byli to lidé a Hospodinovi vzácní.

„Já už budu muset nastoupit k odletu,“ pronesl Peter nakonec.

Beatrice pořád seděla na podlaze a hlava cizí holčičky jí ležela na stehně. Oči měla zamžené slzami.

„Jestli s tebou půjdu až k bezpečnostní prohlídce,“ řekla, „a budu tě držet za ruku, ještě než projdeš rámem, tak přísahám, že to nezvládnu. Neudržím se, udělám scénu. Tak mě polib na rozloučenou tady.“

Peterovi bylo, jako by mu někdo sekal srdce vejpůl. V modlitební místnosti se mu ta výprava zdála jako velké dobrodružství, ale teď ji pokládal spíš za oběť, protože ho olupovala o to nejcennější. Přidržel se slov apoštola: *Konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu.*

Sklonil se a Beatrice si ho jednou rukou přidržela za týl a rychle a drsně ho políbila na rty. Peter se omráčeně narovnal. Celý tenhle scénář s neznámou rodinkou – ona ho zosnovala, teď už to viděl.

„Budu psát,“ slíbil.

Ona přikývla a tím pohybem si vyhnala slzy až na líce.

Rázným krokem odešel do odletové haly. Za čtyřicet minut už byl na obloze.

UŽ SE NIKDY NEBUDE NA OSTATNÍ LIDI DÍVAT JAKO PŘEDTÍM

Šofér USICu se vynořil z benzínky s lahví oranžády Tang a dokonalým, nadpřirozeně žlutým banánem. Očima oslepenýma sluncem zapátral v obslužném prostoru po natankované limuzíně a jejím vzácném zahraňčnickém nákladu. Tím nákladem byl Peter, jenž tuhle zastávku u pumpy využil k protažení nohou a pokusu o poslední telefonát.

„Promiňte,“ ozval se Peter. „Nemohl byste mi pomoci s telefonem?“

Muže žádost patrně vyvedla z míry, a tak trhl rukama na znamení, že je má obě plné. V tmavě modrém obleku a kravatě byl na floridské vedro oblečený příliš formálně a dosud trpěl jistým zbytkovým stresem z pozdního příletu letadla. Jako kdyby Peterovi osobně vyčítal turbulence nad severním Atlantikem.

„A co je s ním?“ zeptal se, jen co si opatrně postavil limonádu a banán na sluncem rozpálenou střechu limuzíny.

„Asi nic,“ odpověděl Peter a dál mžoural na přístroj ve své ruce. „Nejspíš ho jen neumím pořádně ovládat.“

To byla pravda. S hejblátky to neuměl a telefon používal, jen když ho k tomu okolnosti donutily; zbylou dobu telefon hibernoval v jeho šatech, až nakonec zastaral. Zhruba jednou ročně mu Beatrice řekla jeho nové číslo nebo své nové číslo, protože s dalším operátorem už to nebylo k vydržení nebo zkrachoval. Firmy poslední dobou bankrotovaly znepokojivě často; Bea byla v tomhle ohledu v obraze, Peter to nesledoval. Věděl jen, že mu přijde zatěžko učit se každý rok dvě nová telefonní čísla, ačkoli se jinak dokázal naučit nazpaměť celé dlouhé pasáže z Písma. K technologii měl takovou nechuť, že když na mobilu zmáčkl tlačítko volání a nic se nestalo – jako to právě udělal tady, v oslepujícím floridském předpekli –, nedokázal si představit, co by si měl počít.

Šofér chtěl vyjet co nejrychleji: čekala je ještě dlouhá cesta. Ukousl kus banánu, vzal Peterův telefon a nedůvěřivě si ho prohlédl.

„Je v něm ta správná simka?“ zamumlal s plnou pusou. „Na volání do... ehm... Angie?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Peter. „Jsem o tom přesvědčený.“

Šofér mu telefon vyhýbavě vrátil. „Mně teda připadá, že tomu mobilu nic není.“

Peter si stoupl do stínu kovové střechy nad benzínovými stojany. Ještě jednou zkusil vytukat znaky ve správném pořadí. Tentokrát ho odměnila staccatová melodie: mezinárodní předvolba, po níž následovalo Beino číslo. Přidržel si to kovové vajíčko u ucha a zadíval se ven na nepovědomě modrou oblohu a tvarované stromy obklopující benzínku.

„Haló?“

„To jsem já,“ pronesl.

„...aló?“

„Slyšíš mě?“ řekl.

„...tě slyším...“ odpověděla Bea. Její hlas skoro zanikal ve sněžné vánici šumu. Z drobného zesilovače telefonu vyskakovala náhodná slova jako zbloudilé jiskry.

„Jsem na Floridě,“ řekl.

„...uprostřed... noci,“ odpověděla.

„Promiň. Vzbudil jsem tě?“

„...miluju tě... jak se... víš co...?“

„Jsem naprosto v pořádku,“ odpověděl. Prsty se mu tak potily, že mu jimi telefon proklouzával. „Promiň, že ti volám teď, ale později už možná nedostanu příležitost. Letadlo mělo zpoždění a teď dost spěcháme.“

„... e... o... v... mně... ví ten chlap něco o...?“

Odešel dál od vozidla a nechal za zády stín kovové stříšky. „Tenhle chlap neví nic o ničem,“ zamumlal. Doufal, že jeho slova se k ní přenesou jasněji než její slova k němu. „Ani nevím, jestli pracuje proUSIC.“

„...nezeptal...?“

„Ne, ještě jsem se ho nezeptal. Ale zeptám se.“ Trochu se styděl. S tímhle šoférem strávil v autě už nějakých dvacet třicet minut a ani si nezjistil, zdali je skutečným zaměstnancemUSICu, nebo jen najatým řidičem. Zatím se dozvěděl jen to, že ta dívka na fotografii na palubní desce je řidičova dcera, že se řidič s matkou holčičky nedávno rozvedl a že maminka matky je advokátka a vynakládá velké úsilí na to,

aby řidič litoval dne, kdy se narodil. „V tuhle chvíli je všechno dost... hektické. A za letu jsem se nevyspal. Napíšu ti, až budu... však víš, až se dostanu na druhou stranu. Pak budu mít spoustu času a všechno ti vyložím. Bude to, úplně jako bychom cestovali spolu.“

V telefonu to zašumělo a on nevěděl, zda Bea zmlkla, nebo jestli se její slova při přenosu ztrácí. „Jak se má Jošua?“ zeptal se hlasitěji.

„...prvních pár... jen... e... ím... boku...“

„Promiň, ale přestávám tě slyšet. A ten chlap chce, abych přestal mluvit. Musím jít. Miluju tě. Kéž bych... Miluju tě.“

„...tebe taky...“

A spojení se přerušilo.

„To byla vaše manželka?“ zeptal se šofér, když se Peter zase uvelebil v autě a vyjeli z benzínky.

Vlastně ani ne, chtělo se Peterovi říct. *Tó nebyla moje žena, ale shluk rozložených elektronických zvuků vycházejících z kovové krabičky.* „Ano,“ odpověděl. To, že skoro obsedantně upřednostňuje komunikaci tváří v tvář, by cizímu člověku jen těžko vysvětloval. I Beatrici někdy dělalo potíže to pochopit.

„A váš synek se jmenuje Jošua?“ Nějaká společenská tabu ohledně odposlouchávání šoférovi očividně nic neříkala.

„Jošua je náš kocour,“ opravil ho Peter. „Děti nemáme.“

„To člověku ušetří spoustu nervů,“ mínil řidič.

„To už jste za dva dny druhý člověk, který mi tohle říká. Ale svou dceru určitě milujete.“

„Nemám na vybranou!“ Šofér mávl k čelnímu sklu, aby naznačil celou sféru zkušeností, osudu, nebo čehokoli jiného. „Copak vaše manželka dělá?“

„Je zdravotní sestra.“

„To je dobrá práce. Každopádně lepší, než kdyby byla advokátka. Mění životy lidí k lepšímu, místo aby jim je ničila.“

„Hm, doufám, že jako duchovní toho člověk dosáhne taky.“

„Jasně,“ přitakal řidič žoviálně. Dvakrát jistě to ale neznělo.

„A co vy?“ zeptal se Peter. „Jste... ehm... zaměstnanec USICu, anebo si vás jen najímají jako taxikáře?“

„Dělám pro USIC šoféra nějakých devět deset let,“ opáčil šofér. „Vozím hlavně zboží. Někdy akademiky. USIC pořádá spousty konferencí. A potom je tu jednou za čas astronaut.“

Peter přikývl. Chvilíčku si představoval, jak řidič vyzvedává astronauta na letišti v Orlandu, jak se nějaký pořízek s hranatou bradou šine příletovou halou ve skafandru k šoferovi třímajícímu ceduli. Pak mu to docvaklo.

„V životě jsem se nepovažoval za astronauta,“ pronesl.

„Je to staromódní slovo,“ připustil šofér. „Nejspíš ho používám z úcty k tradici. Svět se mění až moc rychle. Člověk spustí oči z něčeho, co tam bylo vždycky, a za chvíli z toho zbude jen vzpomínka.“

Peter se zadíval z okna. Dálnice vypadala víceméně jako dálnice v Británii, ale tady ho obrovské kovové tabule informovaly o tom, že se někde poblíž nacházejí báječné atrakce jako řeka Econlockhatchee či Oblastní přírodní rezervace Hala Scotta, skryté za větrolamy. Stylizované ilustrace na billboardech evokovaly radosti táboření a jízdy na koni.

„NaUSICu je mimo jiný dobrý to,“ pronesl řidič, „že mají jistou úctu k tradici. Anebo možná jen chápou hodnotu značky. Víte, že koupili mys Canaveral? Celý jim to tam patří. Muselo je to stát majlant a klidně mohli vystavět kosmodrom někde jinde, dneska můžete nabídky realit přehazovat vidlema. Ale oni chtěli mys Canaveral. Tomu říkám mít úroveň.“

Peter neurčitě zamručel na souhlas. Úroveň – či nedostatek úrovně – nadnárodních korporací nebylo téma, na které by měl výrazný názor. Jednou z mála věcí, které věděl oUSICu, bylo to, že mu patří spousta druhdy zaniklých továren ve kdysi strádajících městech v odloupnutých částech někdejšího Sovětského svazu. Tak nějak pochyboval, že by se tamější poměry daly nejlépe popsat slovy „na úrovni“. Co se mysu Canaveral týče, dějiny kosmonautiky ho vůbec nezajímaly, dokonce ani v dětství ne. Ani nezaznamenal, že NASA už neexistuje. Byl to jeden z těch nepotřebných informačních nuggetů, jaké Beatrice obvykle vytěžila ze čtení novin, jimiž se později podkládaly Jošuoovy misky ze žrádlem.

Už teď se mu po Jošuoovi stýskalo. Beatrice často odcházela do práce za úsvitu, když ještě Jošua tvrdě spal na posteli. Dokonce i když se pohнул a zamňoukal, odspěchala se slovy: „Tatínek tě nakrmí.“ A také že ano, za hodinku dvě Peter seděl v kuchyni a žvýkal sladké cereálie, zatímco Jošua žvýkal poblíž na podlaze slané cereálie. Pak Jošua vyskočil na stůl v kuchyni a vylízal zbytky mléka z Peterovy misky. Což nesměl, když byla maminka doma.

„Výcvik je tvrděj, co?“ zeptal se šofér.

Peter vycítil, že se od něj očekávají příběhy o vojenském drilu a olympijských zkouškách výdrže. Ničím takovým posloužit nemohl. „Člověk musí absolvovat vstupní lékařskou prohlídku,“ připustil. „Ale kandidáty třídili hlavně... otázkami.“

„Fakt jo?“ řekl řidič. Za chvíli zapnul autorádio. „...pokračují v Pákistánu,“ ozval se seriózní hlas, „a protivládní síly...“ Šofér přepnul ze zpráv na hudební stanici, odkud se začalo linout archivní trylkování kapely A Flock of Seagulls.

Peter se opřel a vybavil si některé otázky z rozřazovacích pohovorů. Sezení pořádaná v zasedačce v desátém podlaží luxusního londýnského hotelu trvala klidně několik hodin. Nikdy na nich nechyběla jedna Američanka: elegantní drobná anorektička, která držením těla připomínala slavnou choreografku či baletku na odpočinku. Měla jiskřivý pohled, zastřený hlas, elánu na rozdávání a při práci, v níž jí sekundoval proměnlivý tým dalších vyšetřovatelů, ze skleněného hrnečku pomalu upíjela kávu bez kofeinu. Tedy, slovo „vyšetřovatelé“ není možná úplně namístě, protože se všichni chovali přátelsky a on měl takové zvláštní tušení, že mu fandí, aby uspěl.

„Jak dlouho vydržíte bez své oblíbené zmrzliny?“

„Nemám žádnou oblíbenou zmrzlinu.“

„Jaká vůně vám nejvíc připomíná vaše dětství?“

„Nevím. Možná vaječný krém.“

„Máte rád vaječný krém?“

„Ale jo. V posledních letech ho jím hlavně s vánočním pudinkem.“

„Co vám vytane na mysli, když pomyslíte na Vánoce?“

„Weihnachten, oslava Ježíšova narození pořádaná v čase římského zimního slunovratu. Jan Zlatoústý. Synkretismus. Santa Claus. Sníh.“

„Slavíte je vy osobně?“

„V naší církvi kolem nich hodně naděláme. Zařizujeme dárky pro strádající děti, v našem středisku podáváme vánoční večeři pro sociálně slabší... Spousta lidí si touhle dobou připadá hrozně ztracená a zdepriovaná. Musíte jim zkusit pomoci, aby to nějak přestáli.“

„Jak dobře se vám spí v jiné posteli než vaší vlastní?“

Nad touhle otázkou se musel zamyslet. Vybavit si laciné hotely, v nichž s Beou nocovali, když se účastnili evangelikálních shromáždění v jiných městech. Gauče přátel, jejichž rozložením vznikla jakás takás matrace. Případně z dávnější minulosti nelehká volba mezi tím, když si člověk nechá na sobě kabát a nebude se tak klepat, anebo si ho sroluje

na polštář, aby ho beton tak netlačil do lebky. „Nejspíš... průměrně,“ odpověděl. „Pokud to bude postel a já budu ve vodorovné poloze, tak si nejspíš nebudu stěžovat.“

„Býváte podrážděný, než si ráno dáte první kafe?“

„Nepiju kafe.“

„Čaj?“

„Někdy.“

„Někdy, když jste podrážděný?“

„Mě jen tak něco neotráví.“ To byla pravda a tyhle výslechy toho byly dalším důkazem. To šermování se mu líbilo, připadalo mu, že ho spíš zkoušejí než soudí. Rychlopalba otázek byla osvěžující změnou oproti církevním bohoslužbám, kde se od něj čekalo, že bude hodinu řečnit, zatímco ostatní budou sedět jako myšky. Tu práci chtěl, chtěl ji hodně, ale výsledek je v Božích rukou a on nemá co získat, kdyby se nechal znervóznit, odpovídal nepoctivě nebo se snažil zavděčit. Zůstane sám sebou a bude doufat, že to postačí.

„Vadilo by vám nosit sandály?“

„Proč, budu muset?“

„Mohl byste.“ Tohle přišlo od muže s nohama zapouzdrěnýma v drahých černých kožených botách, které byly tak lesklé, že se v nich odrážela Peterova tvář.

„Jak se cítíte, pokud jste celý den nebyl na sociálních sítích?“

„Nechodím na sociální sítě. Aspoň myslím, že ne. Co si přesně představujete pod pojmem ‚sociální sítě‘?“

„To je v pořádku.“ Kdykoli se otázka zašmodrchala, měli sklon měnit téma. „Jakého politika nenávidíte nejvíc?“

„Nechovám k nikomu nenávist. A politiku zas tak moc nesleduji.“

„Je devět večer a vypadne proud. Co uděláte?“

„Spravím to, pokud můžu.“

„Ale jak byste trávil čas, kdybyste nemohl?“

„Povídal si s manželkou, kdyby tou dobou byla doma.“

„Jak si myslíte, že si poradí, pokud budete vy po delší dobu pryč?“

„Je to velmi nezávislá a schopná žena.“

„Řekl byste o sobě, že jste nezávislý a schopný muž?“

„Doufám, že ano.“

„Kdy jste se naposledy opil?“

„Před nějakými sedmi osmi lety.“

„Dal byste si teď něco k pití?“

„Klidně bych si dal ještě trochu tohohle broskvového džusu.“

„S ledem?“

„Ano, děkuji.“

„Představte si tohle,“ nadhodila ta žena. „Zavítáte do města v cizině a hostitelé vás pozvou na večeři. Restaurace, kam vás vezmou, je příjemná a rušná. Je v ní taky průhledná ohrada, v níž roztomilá bílá káčata běhají dokolečka za svou matkou. Co pár minut popadne kuchař káče a hodí ho do fritézy se žhavým olejem. Když je usmažené, naservírují ho strážníkům a všichni jsou šťastní a v pohodě. Vaši hostitelé si objednájí káče a vybídnu vás, abyste ho ochutnal, že je fantastické. Co uděláte?“

„Je na jídelníčku něco jiného?“

„Jistě, spousta jídel.“

„Pak bych si objednal něco jiného.“

„Dokázal byste tam pořád sedět a jíst?“

„To by záleželo na tom, co bych ve společnosti těch lidí vůbec dělal.“

„Co kdyby vám nebyli sympatičtí?“

„Pokusil bych se hovor nasměrovat k tomu, co mi není sympatické, a pak bych se na rovinu vyjádřil k tomu, co pokládám za špatné.“

„S těmi káčátky konkrétně nemáte problém?“

„Lidé jedí nejružnější zvířata. Porážejí prasata, která jsou mnohem inteligentnější než ptáci.“

„Takže pokud je zvíře hloupé, je v pořádku ho zabít?“

„Nejsem řezník. Ani kuchař. Rozhodl jsem si se svým životem počít něco jiného. Je to volba proti zabíjení, chcete-li.“

„Ale co ta káčata?“

„Co s nimi?“

„Neměl byste nutkání je zachraňovat? Napadlo by vás například rozbít tu skleněnou ohradu, aby mohla utéct?“

„Instinktivně by mě to napadnout mohlo. Ale nejspíš by to těm káčatům nijak nepomohlo. Kdyby mně skutečně nedalo spát, co jsem v té restauraci viděl, nejspíš bych mohl zasvětit svůj život vzdělávací kampani za to, aby lidé v dané společnosti zabíjeli kachny lidštěji. Ale raději bych zasvětil život něčemu, co by lidi mohlo přesvědčit, aby se *k sobě navzájem* chovali lidštěji. Lidé totiž trpí mnohem, mnohem víc než kachny.“

„Kdybyste byl kachna, třeba byste si to nemyslel.“

„Myslím, že být kachna, nemyslel bych si toho moc o *čemkoli*. Právě vyšší vědomí je příčinou všech našich smutků a trýzní, nemyslíte?“

„Rozšlápl byste cvrčka?“ vložil se do rozhovoru jeden vyšetřovatel.

„Ne.“
„A švába?“
„Možná.“
„Takže nejste buddhista.“
„To jsem o sobě nikdy netvrdil.“
„Vy si nemyslíte, že všechno živé je svaté?“
„Myšlenka je to krásná, ale kdykoli se umyju, zabiju mikroskopické organismy, které na mě chtěly žít.“
„Tak kde uděláte tlustou čáru?“ přidala se žena. „U psů? Koní? Co kdyby v té restauraci smažili zaživa kořata?“
„Dovolte, abych jednu otázku položil *já vám*,“ opáčil. „Posíláte mě někam, kde lidé páchají strašné krutosti na jiných bytostech?“
„Jistěže ne.“
„Tak proč se mě vyptáváte na takovéhle věci?“
„Fajn, co tohle: vaše výletní loď se potopila a vy jste uvízl na nafukovacím záchranném člunu s nesmírně otravným chlapem, který je shodou okolností homosexuál...“
A tak to pokračovalo dál a dál, celé dny. Dokonce tak dlouho, že Bee došla trpělivost a začala spekulovat, zdali byUSICu neměl říct, že jeho čas je příliš drahý, než aby ho marnil dalšími takovými šarádami.
„Ne, oni o mě stojí,“ ujistil ji. „To já poznám.“

Ted, toho vláhého dopoledne na Floridě, když už měl Peter zájem firmy oficiálně potvrzený, obrátil se k šoférovi a položil mu otázku, na niž za všechny ty měsíce nedostal jasnou odpověď.

„Co je přesněUSIC?“
Šofér pokrčil rameny. „Čím větší je dneska firma, tím hůř jde přijít na to, co vlastně dělá. Bejvaly časy, kdy automobilka vyráběla auta a těžařská společnost těžila v dolech. Ale už to tak není. Když seUSICu zeptáte, na co se specializuje, tak vám řeknou něco jako... logistika. Lidské zdroje. Rozvoj velkých projektů.“ Šofér s nechutným zaskrnutím vysál brčkem poslední zbytky oranžády.

„Ale odkud se berou všechny ty peníze?“ chtěl vědět Peter. „Vláda je přece nefinancuje.“

Šofér, vytržený ze soustředění, se zamračil. Potřeboval přejet do správného pruhu. „Investice.“

„Investice do čeho?“

„Do spousty věcí.“

Peter si jednou rukou zaclonil oči; z prudkého světla ho začínala bolet hlava. Vzpomněl si, že tutéž otázku položil vyšetřovatelům zUSICu při jednom z prvních pohovorů, když se jich ještě účastnila Beatrice.

„My investujeme do *lidí*,“ odpověděla tenkrát ta elegantní žena, pohodila důmyslně zastříhnutou stříbrnou hřívou a položila vyzábělé jemné ruce na stůl.

„To říkají všechny firmy,“ poznamenala Beatrice, podle něj trochu neomaleně.

„No, a my to myslíme opravdu vážně,“ opáčila starší žena. Její šedé oči byly upřímné a jiskřily inteligencí. „Bez lidí nelze dosáhnout ničeho. Bez jednotlivců, výjimečných jednotlivců s mimořádnými dovednostmi.“ Obrátila se k Peterovi. „Proto mluvíme s vámi.“

Usmál se nad tím, jak chytře to formulovala: mohla to být lichotka – mluví s ním proto, že je zjevné, že je jedním z těchto mimořádných jedinců – anebo to může být úvod k odmítnutí – mluví s ním v zájmu zachování vysoko nastavené laťky, kterou on nemůže překonat. Jedno bylo jasné: náznaky, které s Beou trousili o tom, jaký by z nich byl bezvadný tým, kdyby na tuhle misi mohli letět společně, zapadly jako drobečky sušenek do koberce a zcela v něm zmizely.

„Stejně jeden z nás musí zůstat doma a postarat se o Jošuu,“ usoudila Bea, když to spolu potom rozebírali. „Bylo by kruté opustit ho na tak dlouho. A pak je tu církevní společenství. A dům, výdaje; musím dál pracovat.“ Všechno to byly oprávněné obavy – ačkoli za zálohu odUSICu, dokonce i za malý zlomek celkové částky, by se dala pořídit ohromná kupa kočičího žrádla, obstarat spousta sousedských návštěv a zaplatit dost účtů za topení. „Jen by bývalo hezké, kdyby mě pozvali, nic víc.“

Ano, bývalo by to hezké. Ale nebyli slepí vůči štěstí, když je potkalo. Petera vybrali z mnoha dalších, kteří vybráni nebyli.

„Takže,“ prohodil k šoférovi, „jak jste se vy dostal kUSICu?“

„Banka nám zabavila dům.“

„To mě mrzí.“

„Kurňa, banka zabavila prakticky všechny domy koupený na hypotéku v Gary. Nemohli je prodat, tak je nechali chátrat a hnít. AleUSIC nám udělal nabídku. Zatáhli za nás dluh, nám nechali barák a my pro ně na oplátku pracovali za plat, kterej stačil tak na jídlo. Podle některých mejch starejch kámošů je to otroctví. Mně to připadá... lidumilný. A tihle moji starý kámoši teď bydlí v přívěsovejch koloniích. No a já tady řídím limuzínu.“

Peter přikývl. Už stačil zapomenout, odkud tenhle chlápek pochází, a měl jen velmi mlhavé ponětí o současném stavu americké ekonomiky, ale velmi dobře chápal, co to znamená, když vám někdo hodí záchranné lano.

Limuzína hladce zabočila doprava a zahalil ji chladivý stín sosen na kraji lesa. Dřevěná dopravní značka – taková, co obvykle inzeruje kem-pinky, grillbary u silnice nebo dovolené v roubence – ohlásila blížící se odbočku kUSICu.

„Když se u nás vypravíte do kterýhokoli odepsaného města,“ pokračoval šofér, „najdete spoustu lidí na stejný lodi. Možná vám řeknou, že pracují pro tuhle nebo tamtu firmu, ale stačí jí trochu oškrábat povrch a zjistíte, že dělají proUSIC.“

„Ani nevím, co ta písmena ve zkratceUSIC znamenají,“ přiznal Peter.

„Tak to jsme dva,“ přikývl šofér. „Spousta podniků má dneska ne-smyslný jména. Všechny smysluplný už jsou zabraný. Tak to chodí, když se jména chránějí.“

„Předpokládám, že ta počáteční písmenaUS znamenají Spojené státy.“

„Asi jo. Ale je to nadnárodka. Někdo mi dokonce řekl, že začali v Af-ric. Já jen vím, že se pro ně dobře pracuje. Nikdy se mnou nezacházeli jako s hadrem. Budete v dobrých rukách.“

Do tvých rukou odevzdávám svého ducha, naskočilo Peterovi zcela mi-moděk. *Lukáš 23,46,* naplňující proroctví v *Žalmech 31,6.* Až na to, že nebylo jasné, do čích rukou se záhy odevzdá.

„Tohle vás trochu štípne,“ upozornila ho černoška v bílém laboratorním plášti. „Abych byla upřímná, bude to fakt nepříjemné. Bude vám připadat, jako by vám žilami kolovalo půl litru studeného jogurtu.“

„Tak díky. Už se nemůžu dočkat.“ Celý nesvůj složil hlavu do čalouněné polystyrenové prohlubně v lůžku, které ze všeho nejvíc připomínalo rakev, a snažil se moc nedívat na hrot, který se blížil k jeho paži ovázané škrtidlem.

„Nechtěli bychom, abyste si myslel, že se něco zvirtlo, nic víc.“

„Jestli zemřu, vyřídíte prosím mé –“

„Nezemřete. S touhle látkou v těle jistě ne. Prostě se uklidněte a my-slete na něco hezkého.“

Kanylu měl v žíle; nitrožilní infuze byla aktivována, stékala do něj průhledná látka. Blesklo mu hlavou, že by se z té čiré hrůzy mohl po-

zvracet. Měli mu dát sedativum nebo tak něco. Napadlo ho, zda jsou jeho tři spolupasažéři statečnější. Byli uvelebení na stejných lůžkách jinde v budově, ale neviděl je. Setká se s nimi ode dneška za měsíc, až se probudí.

Žena, která mu podala infuzi, ho mlčky sledovala. Bez varování – ale jak by ho někdo mohl varovat? – se její rtěnkou namalovaná pusa začala na obličej ubírat doleva, rty se jí rozjely přes kůži tváře jako malá červená kánoe. Ústa se zastavila až na čele, kde se usídlila nad obočím. Pak oči i s víčky a řasami klouzaly k bradě a při stěhování mrkaly.

„Nebraňte se tomu, prostě se podvolte,“ poradila mu ústa na čele. „Je to dočasné.“

Byl tak vyděšený, že nedokázal promluvit. Tohle není žádná halucinace. Tohle se stává s vesmírem, když ho člověk už neumí udržet pohromadě. Shluky atomů, světelné paprsky, které vytvářejí prchavé tvary a pak se někam odporoučejí. Rozplýval se ve tmě a ze všeho nejvíc se obával toho, že už se nikdy nebude na ostatní lidi dívat jako předtím.

VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ JISTĚ MŮŽE POČKAT

„Ty vole, ty vole, *ty vole*.“ Hluboký žalostný hlas z beztvarého prázdna.
„Kůůůrva, mě ta hlava bolí jako střep.“

„Dej si pozor na jazyk, BG. Je tu s námi nábožensky založený člověk.“

„Jezuskote, to je ale vejhra. Pomoz mi z tý rakve, čéče.“

Třetí hlas: „Mně taky. Mně nejdřív.“

„Budete toho litovat, děti.“ (Zpěvavě a přezíravě.) „Ale dobře.“
A pak šustění, hekání, supění a mručení provázející usilovnou práci.

Peter otevřel oči, ale bylo mu tak nevolno, že za hlasy ani nedokázal otočit hlavu. Strop a zdi jako by se křečovitě svíraly; světla poskakovala jako jojo. Připadalo mu, že se pevná konstrukce místnosti stala pružnou, stěny se vzdouvaly, strop sebou házel. Zavřel před tím deliriem oči, ale jen si pohoršil: stahy pokračovaly v jeho lebce, jako by se mu oční bulvy nafukovaly jako balóny, jako by mu masitá vnitřní strana tváře mohla kdykoli vystříknout chřípím. Zdálo se mu, že přímo cítí, jak se jeho mozek na střídačku plní jakousi odpornou žíravou kapalinou a jak z něj tato kapalina odtéká.

Odkudsi z kajuty se dál ozývalo supění a šoupání doprovázené nepřičetným smíchem.

„Víte, ono je to docela zábavné,“ poznamenal výsměšný střízlivý hlas, vzdálený od těch dvou ostatních, „sledovat vás, jak se plácáte po podlaze jako dva posprejovaní brouci.“

„Hele, to není fér! Ten zatracenej systém by nás měl vzbudit všechny zároveň. Pak by se vidělo, kdo má lepší kondičku.“

„No...“ (Zase ten nadřazený hlas.) „Někdo asi musí být první. Aby udělal kafe a zkontroloval, jestli všechno funguje.“

„Tak jdi kontrolovat, Tusko, a nech mě, ať si to s BGm rozdám o druhé místo.“

„Poslužte si.“ Kroky. Otevření dveří. „Myslíte, že budete mít soukromí? Povídali, že mu hráli. Já to vaše hemžení můžu sledovat na kamerovém systému. Úsměv!“

Dveře zaklaply.

„Si myslí, že mu z prdele svítí sluníčko,“ zamumlal hlas z podlahy.

„To proto, že mu do ní furt lezeš, čéče.“

Peter bez hnutí ležel a sbíral sílu. Intuitivně chápal, že se jeho tělo časem zmátoří samo a že nemá smysl snažit se fungovat příliš brzy, pokud není soutěživý typ. Ti dva muži na podlaze dál mručeli, chechtali se a zvedali se, navzdory chemickým látkám, které jim umožnily přežít Skok.

„Tak co, postavíš se první ty, nebo já?“

„Já už stojím, brácho... vidíš?“

„Kdybys nekecal, čéče. Dyk nestojíš, jen se vopíráš. Pusť se tý lavice.“ Žuchnutí těla na podlahu; další smích.

„No uvidíme, jak se povede *tobě*, brácho...“

„Hračka.“

Žuchnutí dalšího těla na podlahu; omámený záchvat smíchu.

„Jsem zapomněl, jaká je to pakárna, vole.“

„Nic co by nespravilo pŭtuctu plechovek coly.“

„S tím di do prdele, vole. Stačí lajna koksu a bude z tebe jura.“

„Jestli chceš po tomhle další drogy, tak musíš být pitomější, než jsem si myslel.“

„Jen silnější, brácho, jen silnější.“

A tak to pokračovalo. Ti dva spolu šermovali a zamořovali ovzduší chlapáctvím, dokud nesebrali dost síly, aby se dokázali postavit na nohy. S hekáním a supěním se probírali v igelitových taškách, vysmívali se jeden druhému co do vkusu v oblékání, obouvali se, ověřovali si svou dvounohost chozením podél stěn kajuty. Peter ležel na lůžku, mělce dýchal a čekal, až se místnost přestane hýbat. Aspoň že se strop uklidnil.

„Čau brácho.“

Ve výhledu se mu objevila velká tvář. Na okamžik v ní Peter lidskou tvář nepoznal: připadalo mu, že je přirostlá krkem vzhůru, s obočím na bradě a vousy nahoře. Ale ne: byl to lidský obličej, samozřejmě že to byl lidský obličej, jen se hodně lišil od toho jeho. Tmavě hnědá kůže,

rozplácnutý nos, malé uši, krásné hnědé oči, mírně zarudlé. Krční svaly, které by dokázaly zvednout a spustit výtah do šachty o dvaceti podlažích. A tamto, co připomíná obočí na bradě? Vousy. Žádný chundelatý plnovous, ale taková ta precizně zastřižená módní výpověď, kterou si můžete koupit u nóbl kadeřníka. Před lety to muselo vypadat jako jemná linka nakreslená černou fixkou, ale dotyčný už byl ve středních letech a bradka byla nerovnoměrná a prošedivělá. Postupující plešatost mu na hlavě zanechala pouze pár kudrnatých ostrůvků.

„Těší mě,“ zaskuhral Peter. „Já jsem Peter.“

„BG, brácho,“ řekl černocho a natáhl ruku. „Chceš vodtamtad' vytáhnout?“

„Já... já bych si tady možná radši ještě poležel.“

„Nečekej moc dlouho, brácho,“ poradil mu BG se zářivým bílým úsměvem. „Posereš se do kalhot a tahle loď je malá.“

Peter se usmál. Nebyl si jistý, zda to BG myslel jako varování před tím, co by se mohlo stát, nebo jako postřeh k tomu, co se už stalo. Viskóзовé pleny na lůžku mu připadaly vlhké a těžké, ale tak mu připadaly už tehdy, když ho do nich žena v laboratorním plášti zabalila.

Do výhledu se mu vyhoupla další tvář. Bílá, spálená od sluníčka, kolem padesáti let stará, s řídnoucími šedými vlasy sestříhanými na vojenské štětiny. Oči stejně zarudlé jako u BGho, ale modré a plné ztrápeného dětství a komplikovaného rozvodu a divokých zvrátů v práci.

„Severin,“ představil se.

„Prosím?“

„Artie Severin. Musíme odsud vypadnout, kámo. Čím dřív začneš pít, tím dřív se budeš cítit jako člověk.“

BG a Severin ho zvedli z lůžka, jako kdyby vytahovali z krabice právě zakoupené náčiní: ne úplně jemně, ale dostatečně opatrně, aby nic nenatrhli nebo nezlomili. Když ho vynášeli z místnosti do krátké chodby a z ní do koupelny, sotva že se chodidly dotýkal podlahy. V koupelně z něj stáhli tenkou bederní roušku, kterou měl na sobě poslední měsíc, postříkali ho modrou pěnou od krku až po kotníky a utřeli ho papírovými ručníky. Když byli hotoví, velký průhledný umělohmotný pytel byl do půlky zaplněný modrým a hnědým odpadem.

„Je tu sprcha?“ zeptal se, když bylo po všem a jemu pořád připadalo, že je lepkavý. „Tedy sprcha s vodou?“

„Voda je zlato, brácho,“ upozornil ho BG. „Každá kapka, co máme, jde sem.“ Poklepal si na hrdlo. „*Támhle* nikomu neprospěje.“ A kývl ke

zdi, k vnějšímu plášti lodě, k té bariéře mezi nimi a ohromným vzduchoprázdňem, v němž se vznášeli.

„Omlouvám se,“ řekl Peter. „To bylo ode mě naivní.“

„Naivita není problém,“ odpověděl BG. „Všichni se musíme učit. Já už na jednom takovém vejletu byl. Poprvý jsem neměl ani ánunek.“

„Až se dostaneme na Oázu, budeš mít tolik vody, kolik budeš chtít,“ poučil ho Severin. „Ale teď bys měl nějakou vypít.“

Peter dostal umělohmotnou lahev s uzavíratelným dudlíkem. Pořádně si lokl a za deset vteřin omdlel.

Zotavit se ze Skoku mu trvalo déle, než by se mu líbilo. Rád by byl vyskočil jako boxer, kterému na chvíli vyrazili dech, a udělal na ostatní muže dojem. Jenže ostatní muži ze sebe následky Skoku rychle setřásli a pustili se každý do své práce, zatímco on se bezmocně převaloval v kóji a čas od času do sebe dostal doušek vody. Před odletem byl varován, že si bude připadat, jako by ho rozmontovali a zase sestavili. Z čistě vědeckého hlediska takhle Skok úplně nefungoval, ale on si tak skutečně připadal.

Odpoledne strávil... hm, ne, tahle slova přece nedávají smysl, že? Tady neexistuje nic na způsob odpoledne, rána či noci. V zatemněné místnosti, kam ho BG se Severinem po omytí uklidili, se čas od času probral z malátné dřímoty a zadíval se na hodinky. Čísla na nich nebyla než symboly. Skutečný čas se zase spustí, teprve až bude mít pod nohama pevnou zem a bude vycházet a zapadat slunce.

Jen co bude na Oáze, dostane k dispozici technické prostředky k odeslání zprávy Beatrici. „Budu ti psát každý den,“ slíbil jí. „Každý den, bez výjimky, pokud mi to Bůh umožní.“ Snažil se představit si, co by teď mohla dělat, jak by mohla být oblečená, zda má vlasy sepnuté, nebo jestli jí volně splývají přes ramena. Došlo mu, že k tomu jsou jeho hodinky dobré: ne aby mu řekly cokoli užitečného o jeho vlastní situaci, ale aby mu umožnily představovat si Beatrici, jak existuje ve stejné realitě jako on sám.

Znovu se zadíval na hodinky. V Anglii je 2.43 ráno. Beatrice bude spát, s Jošuu oportunisticky rozvaleným na jeho straně postele a nohama roztaženými od sebe. Tedy ty nohy bude mít roztažené Jošua, nikoli Beatrice. Ona teď jistě leží na levém boku, jedna ruka jí plandá přes kraj postele, ta druhá je rozhozená, loket jí zakrývá ucho a prsty jsou tak blízko k jeho polštáři, že by je mohl ze svého místa políbit. Ne nyní, samozřejmě.

Možná je Beatrice vzhůru. Možná si o něj dělá starosti. Uplynul měsíc bez jakéhokoli kontaktu mezi nimi, a to byli zvyklí na každodenní komunikaci.

„Co když manžel cestou zemře?“ zeptala se lidí z USICu.

„Nezemře cestou,“ odpověděli.

„Ale co kdyby zemřel?“

„V tom případě bychom vám okamžitě dali vědět. Jinými slovy, žádné zprávy jsou dobrá zpráva.“

Takže na tu dobrou zprávu došlo. Ale stejně... Bea si posledních třicet dní uvědomovala jeho nepřítomnost, zatímco on o ní prostě nevěděl.

Představil si jejich ložnici, zalitou měkkým světlem noční lampičky; představil si Bein světlemodrý stejnokroj přehozený přes židli, změť bot na podlaze a žlutou prošívanou přikrývku, která je celá od Jošuvých chlupů. Beatrice sedí opřená o čelo postele, s holýma nohama, ale ve svetru, a znovu a znovu si pročítá infobalíček, který jí poslali z USICu a ve kterém aby člověk pořádné informace pohledal.

„USIC nemůže zaručit a ani nezaručuje bezpečí cestujících ve svých plavidlech, ubytovaných ve svých zařízeních nebo vykonávajících jakékoli činnosti spojené s aktivitami USICu, případně ty, které s nimi spojitost nemají. ‚Bezpečí‘ definujeme jako fyzické i duševní zdraví, které zahrnuje, nikoli však výhradně, přežití a/nebo návrat z Oázy, buď v období stanoveném v této smlouvě, nebo po jeho uplynutí. USIC se u veškerých osob účastnících se jeho projektů zavazuje minimalizovat riziko, ovšem podpis tohoto dokumentu je pokládán za potvrzení předpokladu, že úsilí USICu v tomto ohledu (tj. minimalizace rizika) je závislé na okolnostech, jež USIC nemůže ovlivnit. Vzhledem k nepředvídatelné a bezprecedentní povaze těchto okolností je nelze obsírněji popsat v předstihu. Mohou zahrnovat, nikoli však výhradně, nemoci, nehody, mechanické poruchy, nepříznivé povětrnostní podmínky a jakékoli další události, které se obvykle označují jako vyšší moc.“

Dveře ložnice se rozlétly. Za nimi se rýsovala silueta mohutného těla BGho.

„Čau brácho.“

„Ahoj.“ Peter ze zkušenosti věděl, že je lepší vyjadřovat se ve vlastním stylu než napodobovat styl a přízvuk druhých. Rastafariáni a pákistánští cockneyové taky nepřijímají Krista díky tomu, že by se kazatelé blahosklonně a šaškovsky snažili mluvit jako oni, takže není důvod předpokládat, že by to mohlo zabrat na černé Američany.

„Jestli se chceš s náma najíst, tak bys měl vylízt z postele, brácho.“
„To zní dobře,“ řekl Peter a přehoupl nohy z palandy. „Myslím, že už na to mám.“

BG natáhl paže, aby mu případně pomohl. „Nudle,“ informoval ho. „Nudle s hovězím.“

„Už se těším.“ Peter se vykolébal z kajuty, pořád bosky a oblečený pouze ve slipech a nezapnuté košili. Jako by mu bylo zase šest, když byl úplně zpitomělý po paracetamolovém sirupu a matka ho vytáhla z postele na oslavu jeho narozenin. Vyhlídka na otevírání dárků ho ne-napumpovala takovým množstvím adrenalinu, které by dokázalo neutralizovat následky planých neštovic.

BG ho zavedl do chodby, jejíž zdi byly vytapetované celostěnnými fotografiemi zelených luk, takovými nalepovacími zvětšeninami, které si zvykl vídat spíš na bocích autobusů. Nějaký ohleduplný designér musel usoudit, že výhled na trávu, jarní květiny a azurovou oblohu je to pravé ořechové k potírání klaustrofobie navozené vesmírným vakuem.

„Nejsi náhodou vegetarián, že ne, brácho?“

„Mno... ne,“ řekl Peter.

„A to já zase jo,“ prohlásil BG a nasměroval ho za roh, kde se opakovala jasně zelená, byť trochu rozmazaná scenérie. „Ale na takovejchle cestách člověk přijde na to, že vobčas musí ze svejch zásad slevit.“

Večeře se podávala ve velínu; tedy v místnosti s veškerou technikou pro řízení a navigaci lodi. Oproti Peterovým očekáváním se mu vevnitř nenaskytl žádný dechberoucí pohled. Nebylo tu žádné obří okno s výhledem na ohromnou rozlohu vesmíru, na hvězdy a mlhoviny. Nebylo tu vůbec žádné okno; žádný střed pozornosti, jen vyztužené umělohmotné zdi prošpikované výdechy klimatizace, vypínači osvětlení, ovladači vlhkosti a několika laminovanými plakáty. Peter už ty obrázky viděl v brožurkách USICu, když se přihlásil do konkursu na tohle volné místo. Líbivé korporátní plakáty zobrazovaly stylizovanou loď, stylizovaného ptáčka se stylizovanou větvíčkou v zobáčku a něco málo textu vychvalujícího vysokou úroveň firemní kultury USICu a jeho neomezeného potenciálu prospět lidstvu.

Ovládání lodi bylo rovněž méně působivé, než si Peter představoval: žádná obrovitá soustava knoflíků, číselníků, počítadel a blikajících světýlek, jen pár kompaktních klávesnic, tenounkých obrazovek a jeden volně stojící počítač, který vypadal jako automat na občerstvení nebo

bankomat. Upřímně řečeno, velín spíš než můstek lodi připomínal kancelář – a to ještě poněkud mrňavou kancelář. Nebylo tu nic, co by plně postihlo fakt, že se vznášejí v cizí sluneční soustavě, bilióny mil od domova.

Pilot Tuska se otočil na křesle od obrazovek a zadíval se do umělohmotné vaničky, kterou si držel před obličejem. Jeho rysy zakrývala pára. Nohy, přehozené ležérně jednu přes druhou, měl holé, až na šortky nadměrné velikosti a tenisky bez ponožek.

„Vítej zpátky v zemi živých,“ pronesl a dal si zase vaničku na kulaté bříško. „Vyspal ses hezky?“

„Ani nevím, jestli jsem doopravdy spal,“ opáčil Peter. „Spíš jsem jen čekal na to, až se budu zase cítit jako člověk.“

„Chvilku to trvá,“ uznal Tuska a zase zvedl ke tváři vaničku s nudlemi. Měl bradku myší barvy a zjevně velkou praxi v logistice dopravy blemcavého jídla přes překážky v podobě vousů. Nakroutil si pár nudlí na vidličku a zavřel za nimi pravidelné červené rty.

„Tady máš svoji porci, Pete,“ řekl Severin. „Už jsem sundal fólii.“

„To jsi moc hodný,“ řekl Peter a usadil se u černého umělohmotného stolu, kde do sebe BG a Severin umělohmotnými vidličkami hrnuli nudle ze svých vaniček. Tři neotevřené plechovky s colou už před nimi stály připravené. Peter zavřel oči a mlčky odříkal modlitbu za dary, které za okamžik přijme.

„Ty jsi křesťan, že jo?“ zeptal se BG.

„Jasně,“ odpověděl Peter. Nudle s dušeným hovězím se v mikrovlnce prohřály nerovnoměrně: někde byly tak žhavé, že v nich omáčka bublala, v jiných místech ještě lehounce křupal led. Promíchal si je, až dosáhl vlažného kompromisu.

„Kdysi dávno jsem patřil k Islámskému národu,“ svěřil se BG. „Překlepal jsem díky tomu těžký čas. Ale oni by po člověku furt něco chtěli, čéče. Nesmíš dělat tohle, nesmíš dělat tamto.“ BG otevřel mohutná ústa, naložil si do nich rozklepaný náklad nudlí, třikrát zažvýkal a polkl. „Taky musíš nenávidět židy a bělochy. Tvrděj, že to není povinný a kdesi cosi. Ale ono ti to docvakne, čéče. Je to jasný jak facka.“ Další sousto nudlí. „Já se sám rozhodnu, koho budu nenávidět, chápeš? Když se mnou někdo vyjebe, tak ho nenávidím – a ty vole, můžou bejt bílý, černý nebo klidně akvamaryýnový, mně je to u prdele.“

„Nejspíš tím taky říkáš,“ ozval se Peter, „že se sám rozhoduješ, koho budeš milovat.“

„Si piš. Bílý kundy, černý kundy, všechny dobrý.“

Tuska si odfrkl. „Ty teda na našeho pastora děláš pěkný dojem, jen co je pravda.“ Už dojedl a teď si utíral obličej a bradku vlhčeným ubrouskem.

„Mě jen tak něco nepohorší,“ ujistil ho Peter. „Každopádně ne slova. Na světě je dost místa pro spoustu různých druhů vyjádření.“

„My teď nejsme na světě,“ podotkl Severin s truchlivým úšklebkem. Trhnutím otevřel plechovku coly a z ní ke stropu vytryskl napěněný proud hnědé kapaliny.

„Kristova noho!“ vykřikl Tuska a málem spadl ze židle. BG se jen uchechtl.

„Já to uklidím, já to uklidím,“ pospíšil si Severin a utrl pár papírových utěrek ze zásobníku. Peter mu pomohl setřít lepkavou tekutinu z desky stolu.

„Krucinál, tohle se mi povede pokaždé,“ mumlal Severin a otíral si hrudník, předloktí, židle i přenosnou chladničku, odkud tu colu vzali. Sklonil se a jemně setřel i podlahu; koberec byl naštěstí již hnědý.

„Kolikrát jsi podnikl tuhle cestu?“ zeptal se Peter.

„Třikrát. Pokaždé jsem přísahal, že už se nevrátím.“

„Proč?“

„Oáza dohání lidi k šílenství.“

BG zamručel. „Ty už jseš cvok tak jako tak, brácho.“

„Pánové Severin a Graham jsou oba vážně nevyrovnaní jedinci, Pete,“ řekl Tuska, vážně jako smířčí soudce. „Znám je léta. Pro chlapy jako oni je Oáza nejvhodnější prostředí. Díky tomu neskončí na ulici.“ Hodil prázdnou vaničku od nudlí do koše. „Také jsou výjimečně dobří v tom, co dělají. Ti nejlepší. Proto za ně USIC dál utrácí peníze.“

„A co ty, brácho?“ zeptal se BG Petera. „Jsi nejlepší?“

„Nejlepší co?“

„Nejlepší kazatel.“

„Já se vlastně nepovažuji za kazatele.“

„A za co se považuješ, brácho?“

Peter ztěžka polkl, tohle ho vyvedlo z míry. Jeho mozek byl stále reziduálně postižený stejnými prudkými silami, které protřepaly ty plechovky s colou. Litoval, že tu s ním není Beatrice, aby odrážela otázky, proměnila tuhle čistě mužskou atmosféru, svedla hovor na přínosnější cestičky.

„Jsem jen člověk, který miluje lidi a chce jim pomáhat bez ohledu na to, jak na tom jsou.“ BGmu se na obrovském obličejí objevil široký

úsměv, jako by chtěl zase hodit v plen nějakou hlášku. Pak zničehonic zvažněl. „To opravdu myslíš vážně? Fakt jo?“

Peter se mu zadíval přímo do očí. „Fakt jo.“

BG přikývl. Peter vycítil, že v habánově uvažování prošel nějakou zkouškou. Byl reklasifikován. Ne úplně „jeden z kluků“, ale už ne exotické zvíře, které by mohlo být pořádně otravné.

„Hej, Severine!“ zavolal BG. „Vlastně jsem se tě nikdy nezeptal: jakýho seš vyznání?“

„Já? Jsem bezvěrec,“ odpověděl Severin. „A tak to i zůstane.“

Severin už setřel všechnu vylitou Coca-Colu a nyní si papírovými ubrousky otíral z prstů modrý čistící gel.

„Prsty mám pořád lepkavý,“ postěžoval si. „Než se dostanu k mýdlu a vodě, asi se zblázním.“

Počítačová skříň začala jemně pípat.

„Vypadá to, že tvá modlitba byla vyslyšena, Severine,“ poznamenal Tuska a obrátil pozornost k jednomu z monitorů. „Systém právě přišel na to, kde jsme.“

Všichni čtyři muži mlčeli. Tuska projížděl detaily. Jako kdyby mu dávali příležitost mrknout se na e-maily nebo přihodit v internetové aukci. On ale zjišťoval, zdali budou žít, nebo zemřou. Loď ještě nezapočala pilotovanou fází své cesty; zatím ji jen technologie Skoku, která se vzpírá fyzikálním zákonům, katapultovala časem a prostorem. Nyní bezcílně rotovali, zhruba někde tam, kde potřebovali být. Loď připomínala nacucané klíště: velké břicho plné paliva a malá hlavička. A uvnitř té hlavičky dýchali čtyři muži z omezené zásoby dusíku, kyslíku a argonu. Dýchali rychleji, než bylo nutné. Ve filtrovaném vzduchu visela nevyřčená obava, že při Skoku skončili příliš daleko od cíle a že na poslední část cesty by jim nemuselo vystačit palivo. Možná odchylka, na počátku Skoku takřka nezměřitelně malá, mohla na opačném konci narůst do smrtícího rozsahu.

Tuska prostudoval čísla, hbitými tlustými prstíky polechtal klávesnici a projel geometrickými vzory, které byly ve skutečnosti mapami něčeho nezmapovatelného.

„Mám pro vás dobrou zprávu, lidi,“ pronesl nakonec. „Vypadá to, že cvičení vede k dokonalosti.“

„Což znamená?“ ozval se Severin.

„Znamená to, že bychom měli vyslat děkovnou modlitbu koumákům na Floridě.“

„A pro nás tady to konkrétně znamená?“

„Znamená to, že když si vydělíme palivo vzdáleností, kterou máme překonat, máme *spoustu* šťávy. Můžeme ji lemtat jako pivo na kolejním večírku.“

„Což znamená kolik dní, Tusko?“

„Dní?“ Tuska se pro větší efekt odmlčel. „Nanejvýš osmadvacet hodin.“

BG vyskočil a vítězoslavně vymrštil zařatou pěst. „Juchůůů!!“

Od tohoto okamžiku byla atmosféra ve velínu triumfální, lehce hysterická. BG neklidně rázoval po místnosti, mával rukama ve vzduchu a napodoboval mašinku. Severin se zazubil, čímž odkryl zuby zažloutlé od kouření, a začal na kolenou vybubnovávat melodii, již slyšel jen on. Aby nějak napodobil třískání do činelů, co chvíli švihl ve vzduchu pěstí a zašklebil se, jako by jím zmítal radostný zvuk. Tuska se šel převléct – možná proto, že měl svetr zaprasený skvrnou od nudlí, anebo možná proto, že nadcházející pilotní povinnosti si podle něj zaslouží slavnostní gesto. Vystrojený v nažehlené bílé košili a šedých kalhotách se usadil u klávesnice, na níž měl vypsat jejich trajektorii k Oáze.

„Tak už se do toho prostě pusť, Tusko,“ vybídl ho Severin. „Copak bys chtěl, dechovku? Roztleskávačky?“

Tuska mu poslal vzduchem políbek, pak zmáčkl rozhodující klávesu. „Pánové a děvky pro všechno,“ pronesl parodicky řečnickým tónem. „Vítejte na palubě kyvadlového spojeUSICu do Oázy. Věnujte prosím plnou pozornost bezpečnostní instrukci, i když třeba létáte často. Bezpečnostní pás se zapíná a rozepíná tak, jak předvádím. Že nemáte na křesle bezpečnostní pás? Tak se s tím smiřte.“

Ťukl do další klávesy. Podlaha začala vibrovat.

„Pokud v kabině klesne tlak, bude zajištěn kyslík. Napumpují ho přímo do pilotových úst. Vy ostatní jen zadržte dech a nic nepodnikejte.“ (Smích od BGho a Severina.) „Dojde-li ke srážce, tlumené světlo vás navede k východu, kde vás to okamžitě vycucne ven a tam umřete. Pamatujte prosím, že nejbližší použitelná planeta je nejspíš tři miliardy mil za vámi.“

Prudce dloubl do další klávesy. Na monitoru se jako vlny začaly zvedat a klesat křivky grafu. „Toto plavidlo je vybavené jedním únikovým modulem: jeden je vpředu, žádný uprostřed a žádný vzadu. Je v něm místo pro pilota a pět sexy koček.“ (Chechot od BGho; úšklebek od Severina.) „Před vstupem do únikového modulu si sundejte lodičky

s vysokými podpatky, holky. Sakra, sundejte si rovnou *všechno*. Pokud se mi trubička nenafoukne, vezměte ji do úst a postarejte se o to samy. Je tam světlo a píšťalka k upoutání pozornosti, ale nebojte se, nakonec se dostane na vás na všechny. Podívejte se prosím do návodu s obrázkem, jakou polohu musíte zaujmout, když uslyšíte povel ‚Sajte, sajte‘. Doporučujeme vám za všech okolností držet hlavu dole.“

Ještě jednou tukul do klávesy, pak zvedl zařatou pěst. „Jsme rádi, že jste si dneska nemohli vybírat z víc aerolinek, a tak bychom vám chtěli poděkovat, že jste si vybrali právěUSIC.“

Severin a BG zatleskali a zavýskli. Peter ostýchavě složil ruce k sobě, ale netleskl. Doufal, že může nenápadně přihlížet jakožto součást skupiny, ale nikoli jako předmět zkoumání. Věděl, že to není moc působivý začátek jeho mise, při níž si chce získat srdce a duše celého obyvatelstva. Doufal ale, že mu bude odpuštěno. Byl daleko od domova, v rozbolavělé hlavě mu hučelo, nudle s hovězím ho tížily v žaludku jako kámen, pořád halucinoval, že jeho tělo rozmontovali a pak zase složili nějak divně, a ze všeho nejvíc se mu chtělo zalézt do postele s Beatricí a Jošou a jít spát. Velké dobrodružství jistě může počkat.

ZDRAVÍM VÁS VESPOLEK, ŘEKL

Drahá Beo,

konečně mám příležitost s tebou pořádně komunikovat! Mám tohle nazvat První epistolou Jošuanům? Já vím, oba chováme pochyby o svatém Pavlovi a jeho předpojatých názorech, ale ten chlap rozhodně uměl napsat dobrý dopis a mně se bude hodit veškerá inspirace, zvlášť v mém současném stavu. (Skoro blouzním vyčerpáním.) Takže než budu s to přijít s něčím báječně originálním: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“ Vzhledem k Pavlovým problémům s osobami ženského pohlaví pochybuji, že při psaní toho pozdravu myslel na nějaké ženy, ale kdyby znal TEBE, možná by si vzpomněl!

Rád bych tě uvedl do obrazu, ale zatím není moc co popisovat. V téhle lodi nemáme žádná okna. Venku jsou milióny hvězd a možná další úžasná podíváná, ale já mám výhled jen na zdi, strop a podlahu. Ještě že netrpím klaustrofobií.

Tohle píšu na papír tužkou. (Měl jsem pár psacích per, ale ta během Skoku nejspíš vybuchla – vnitřek tašky je celý pocákaný inkoustem. Vzhledem k tomu, jak mě bolela hlava, se vůbec nedivím, že ta pera cestu nepřežila...!) Každopádně když selže technologie pokročilá, zaskočí za ni technologie primitivní. Zpátky k naostřené větvičce s kouskem grafitu uvnitř a plátům vylisované celulózy...

Možná tě napadá, jestli jsem se nezbláznil. Ne, nemusíš mít obavy (prozatím). Netrpím bludem, že tenhle dopis můžu strčit do obálky a nalípnout na něj známku. Jsem pořád na cestě – do cíle nám zbývá nějakých 25 hodin. Jakmile přistanu na Oáze a zabydlím se, tyhle poznámky přepíšu. Někdo mě zapojí do sítě a já ti budu moci poslat vzkaz do toho přístroje, jež USIC nainstaloval v našem domě. A zapomeň na to, že mu budeš říkat „Sálový komunikační

počítač Čou-23", jak nás poučili. Použil jsem ten termín tady před chlapy a oni se jen smáli. Tady si vysloužil označení PAL. To je pro Američany typické, zkracovat všechno na jednu slabiku. (Je to ale chytlavé.)

Nejspíš bych nemusel čekat celý den a mohl použít PAL tady na palubě, obzvláště vzhledem k tomu, že jsem příliš nabuzený, než abych usnul, a mohl bych tím užitečně vyplnit čas do přistání. Ale neměl bych soukromí a k tomu, co ti chci říct, budu soukromí potřebovat. Ostatní členové posádky nejsou – jak bych to jen formuloval? – zrovna vzorem diskrétnosti a citlivosti. Kdybych tohle napsal na jejich stroji, úplně si dokážu představit, jak by jeden z nich moji zprávu našel v paměti počítače a předčítal ji nahlas ke všeobecnému obveselení.

Beo, promiň mi, že nad tím nedokážu mávnout rukou, ale pořád jsem nešťastný z toho, co se stalo v autě. Připadá mi, že jsem tě zklamal. Kéž bych tě mohl vzít do náručí a napravit to. Já vím, že bych se neměl trýznit takovou hloupostí. Nejspíš mě to prostě nutí srovnat se s tím, jak daleko jsme teď od sebe. Dětila někdy muže a jeho ženu tak velká vzdálenost? Připadá mi, jako bych ještě včera mohl natáhnout ruku a dotknout se tě. Toho posledního rána v posteli jsi působila tak spokojeně a klidně. Ale v autě jsi už vypadala rozrušeně.

Takže jsem z toho rozhozený a navíc nemůžu říct, že bych byl dvakrát sebejistý ohledně své mise. Ono je to nejspíš jen dočasné a dané mým fyzickým stavem, ale přepadají mě pochybnosti, jestli na to mám. Ostatní členové posádky jsou sice hluční, ale ke mně byli takovým blahosklonným způsobem velmi milí. Jistě si však kladli otázku, proč USIC dal takový ranec za mou přepravu na Oázu, a musím uznat, že ani já sám z toho nejsem dvakrát moudrý. Každý člen týmu má zřetelně vymezenou roli. Tuska (ani nevím, jak se jmenuje křestním) je pilot a na Oáze pracuje s počítači. Billy Graham, známý spíš jako BG, je inženýr s ohromnými zkušenostmi z těžby ropy. Artur Severin je další takový inženýr, zabývá se nějakými hydro-metalurgickými procesy; tohle už hodně přesahuje moje chápání. Tihle chlapi mluví jako stavební dělníci (což taky předpokládám jsou!), ale jsou mnohem chytřejší, než působí, a na rozdíl ode mě jsou na své úkoly skvěle kvalifikovaní.

Na jeden den je toho nesebevědomí už víc než dost!

Ta část dopisu, kterou jsem načmáral na lodi, právě skončila – s papírem a tužkou jsem toho zase tolik nezvládl, že? Všechno od tohoto místa je psané (ne rukou, ale na počítači) na Oáze. Ano, dorazil jsem, už jsem tady! A ze všeho nejdřív jsem se pustil do psaní dopisu pro tebe.

Přistáli jsme bezpečně – vlastně až podivně hladce, nezaznamenali jsme ani drncnutí, jako když kola letadla dosednou na zem. Připomínalo to spíš výtah, který dospěl do správného podlaží. Dal bych přednost něčemu dramatictějšímu, nebo i hrozivějšímu, aby se rozptýlil ten dojem nereálnosti. Místo toho jednomu řeknou, že jsme přistáli, dveře se otevrou a on vyjde ven do takového tubusovitého tunelu, zrovna jako na letišti, a pak se octne ve velké ošklivé budově, která vypadá jako kterákoli jiná velká ošklivá budova, ve které kdy byl. Očekával jsem něco exotičtějšího, něco architektonicky výstřednějšího. Ale možná to tam projektovali stejní lidé, kteří navrhli zařízení USICu na Floridě.

Každopádně teď jsem ve své ubikaci. Očekával jsem, že po přiletu mě okamžitě převezou někam jinam, že mě čeká cesta nějakým úžasným terénem. Ale na letiště – pokud se tomu dá tak říkat, ono totiž připomíná ohromné parkoviště – je připojeno několik křídel ubytovacích zařízení. Z jedné krabice mě šoupli do druhé.

Ne že by moje ubikace byla malá. Naopak, ložnice je větší než naše ložnice, je tu pořádná koupelna se sprchou (jsem tak unavený, že jsem se ještě ani neosprchoval), lednička (naprosto prázdná až na umělohmotné tvořítko na led, rovněž prázdné), stůl, dvě židle a pochopitelně PAL, na kterém tohle píšu. Prostředí je to jako vystřižené z kteréhokoli hotelového řetězce; klidně bych mohl být v konferenčním centru ve Watfordu. Očekávám ale, že už dost brzy usnu. Severin mi řekl, že lidé celkem běžně pár dní po Skoku trpí nespavostí a pak prospí celých 24 hodin. Jsem si jist, že ví, o čem mluvím.

Se Severinem jsem se rozešel trochu rozpačitě. Díky mnohem přesnějšímu zacílení Skoku, než se čekalo, nám zbylo ohromné množství paliva, i když jsme ho spotřebovávali, jak to šlo, abychom se na Oázu dostali co nejrychleji. Takže jsme před přiletem všechno palivo vypustili. Dokážeš si to představit? Tisíce litrů pohonných hmot vystříknutých do vesmíru spolu s našimi splašky, špinavými ubrousky a prázdnými vaničkami od nudlů. Nemohl jsem si pomoci a vyhrkl jsem, že se to přece musí dát udělat nějak lépe! Severin se urazil (myslím, že bránil Tusku, který byl za to rozhodnutí technicky zodpovědný – ti dva mají takový bouřlivý vztah). Každopádně se mě Severin zeptal, jestli bych dokázal přistát s lodí, jíž „u zadku visí tolik paliva“. Řekl, že je to jako hodit z mrakodrapu lahev mléka a doufat, že se nerozbije o zem. Namítl jsem, že když věda může přijít s něčím jako Skok, pak přece dokáže vyřešit takovýhle problém. Severin se chytil toho slova „věda“. Věda, řekl, není žádná záhadná nadlidská síla, je to jen naše označení pro chytré nápady, které lidi dostanou,

když leží v noci v posteli, a že jestli mě ta záležitost s palivem tak trápí, nic mi nebrání v tom, abych vymyslel nějaké chytré řešení a předložil ho USICu. Prošel to nenuceným tónem, ale za ním se skrývala agrese. Však víš, jak se chlapi dokážou chovat.

Nechce se mi věřit, že mluvím o hádce s inženýrem! Z milosti Boží jsem byl vyslán na jiný svět jako vůbec první křesťanský misionář, a teď tu drbu o svých spolucestujících!

Drahá Beatrice, považuj prosím tuto První epištolu za předehtu, zkoušku nanečisto, hrubé obrácení hlíny, než do ní něco krásného zasadím. To je zčásti ten důvod, proč jsem se rozhodl přepsat do PALu ty klikyháky z lodi bez jediné změny, zcela neredigované. Kdybych změnil byť jen jednu větu, byl bych v pokušení změnit všechny; kdybych si dovolil vynechat jediný nudný detail, nejspíš bych to celé nakonec vymazal. Je lepší, když dostaneš tenhle nesouvislý blábol, na kterém se podepsaly moje rozhozené biorytmy, než nic.

Už jdu do postele. Je noc. Celé další tři dny bude noc, jestli mi rozumíš. Ještě jsem neviděl oblohu, aspoň ne pořádně, jen její záblesk skrz průhledný strop příletové haly, když mě vedli do ubikace. Velmi starostlivá kontaktní osoba z USICu, jejíž jméno jsem zapomněl, mi pořád něco povídala a snažila se mi nést tašku a já se nějak nechal strhnout. Moje ubikace má velká okna, ale ta jsou zacloněná žaluziemi, nejspíš na elektronické ovládání, a já jsem teď příliš unavený a dezorientovaný, než abych dokázal přijít na to, jak to funguje. Měl bych se trochu vyspat, než začnu mačkat tlačítka. Tedy samozřejmě krom toho tlačítka, jímž ti nyní odešlu tuto zprávu.

Palte vesmírem, vy maličké paprsky světla, a odrážejte se do všech správných družic, abyste se dostaly k ženě, kterou miluji! Ale jak se mohou tato slova, přeložená do záblesků binárního kódu, dostat tak nemožně daleko? Úplně tomu neuvěřím, dokud od tebe nedostanu odpověď. Pokud mi bude dopřán tenhle jeden malý zázrak, všechny ostatní jistě budou následovat.

Líbám
Peter

Spal a probudilo ho až šumění deště.

Dlouho ležel ve tmě, tak unavený, že se ani pohnout nemohl, a poslouchal. Déšť zněl jinak než doma na Zemi. Jeho prudkost vzrůstala a opadala ve svižném cyklickém rytmu, jednotlivé vlny od sebe dělily nanejvýš tři vteřiny. Synchronizoval to kolísání s vlastním dechem, na-

dechoval se, když déšť dopadal měkce, vydechoval, když bičoval sklo. Proč to ten déšť dělá? Je to přirozené, anebo za to může architektura budovy: větrolap, odsavač, nebo snad vadná brána, která se otevírá a zavírá? Mohlo by to být něco tak všedního, jako jeho vlastní okno plandající ve větru? Neviděl dál než ke škvírákům v žaluziích.

Zvědavost nakonec převládla nad únavou. Vyklopýtal z postele, zašátral po světle v koupelně a na okamžik ho oslepila prudká halogenová záře. Zamžoural na hodinky, které si jako jedině nesundal před odchodem do postele. Spal... jak dlouho vlastně?... jen sedm hodin... pokud jich tedy neprospal jednatřicet. Podíval se na datum. Ne, pouze sedm. Co ho vzbudilo? Ereke, možná.

Koupelna se ve všech ohledech podobala koupelně, jakou by jeden očekával v hotelu, až na to, že záchod nebyl splachovací, ale odpad se zsvištěním vysál stlačený vzduch. Peter močil pomalu a s jistým nepohodlím, dokud mu erekce neochabla. Moč měl tmavě oranžovou. Celý znepokojený naplnil sklenici vodou z kohoutku. Ta tekutina byla bledě zelená. Čistá a čirá, ale bledě zelená. Na zdi nad umyvadlem viselo vytištěné upozornění: VODA MÁ ZELENOU BARVU. TO JE NORMÁLNÍ A ZARUČENĚ BEZPEČNÉ. V PŘÍPADĚ POCHYBNOSTÍ JE DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB K DISPOZICI BALENÁ VODA A NEALKOHOLICKÉ NÁPOJE V OBCHODU USICU, 300 ML ZA 50 \$.

Peter zíral na sklenici se zelenou tekutinou, vyprahlý, ale obezřetný. Všechny ty historky o britských turistech, kteří se na dovolené napili cizí vody a dostali otravu. Montezumova pomsta a tak dále. Vybavily se mu dvě uklidňující pasáže z Písma: „Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme pít?“ z *Matouše 6,31* a „Čistým je všechno čisté“ z *Listu Titovi 1,15*, ale ty byly zjevně míněny pro jiný kontext. Znovu se podíval na plakát inzerující alternativu v podobě balené vody: 300 ML ZA 50 \$. Nepřipadá v úvahu. Už s Beou probrali, co udělají s penězi, které si vydělá na téhle misi. Splatí hypotéku. Přestaví dětskou místnost u nich v kostele tak, aby děti měly víc světla a sluníčka. Koupí nízkopodlažní dodávku. Seznam měl spoustu a spoustu položek. Za každý dolar, který utratí tady, by se muselo škrtnout něco užitečného. Zvedl sklenici a napil se.

Chutnalo to dobře. Vlastně božsky. Je tohle svatokrádežná myšlenka? „Ale jdi, pusť to z hlavy,“ poradila by mu Beatrice bezpochyby. „Na

světě jsou důležitější věci, kterými by se měl člověk trápit.“ Čím se asi bude trápit na *tomhle* světě? Na to brzy přijde. Vstal, spláchl záchod a ještě se napil té zelené vody. Chutnala malinko po medovém melounu, ledaže by si to jen představoval.

Pořád ještě nahý přešel k oknu ložnice. Nějak se ta žaluzie přece musí dát vytáhnout, i když tu nikde nevidí žádné spínače ani tlačítka. Zašátral po okrajích lamel a prsty se mu zachytily o šňůru. Zatáhl za ni a žaluzie šla nahoru. Jak za šňůru tahal dál, napadlo ho, že by tím mohl předvádět svou nahotu komukoli, kdo jde zrovna kolem, ale už bylo pozdě na to, aby si s tím teď dělal starosti. Okno – jedna velká tabule plexiskla – bylo zcela odkryté.

Venku stále vládla tma. Letištní komplexUSICu obklopovala pustina, mrtvá zóna beztvaré živice, bezútěšných budov připomínajících hangáry a vytáhlých ocelových lamp. Vypadalo to jako supermarketové parkoviště, které se táhne do nekonečné dálky. A přece Peterovi bušilo srdce jako splašené a ve svém nadšení dýchal jen mělce. Déšť! Déšť ne padá rovně, on... tančí! Dá se to říct o srážkách? Voda přece není inteligentní. A přesto, tento déšť se stácel ze strany na stranu, statisíce stříbrných nitek opisovaly stejné elegantní oblouky. Vůbec to nepřipomínalo déšť doma, jímž nevyzpytatelně pohazují poryvy větru. Ne, vypadalo to, že tu nefouká, a déšť se pohybuje ladně, poklidně prolétá z jedné strany oblohy na druhou – proto mu také rytmicky krápe na okno.

Přitiskl čelo ke sklu. Díkybohu bylo studené. Uvědomoval si, že má lehkou horečku, a napadlo ho, jestli o zakřivení deště nehalucinuje. Jak tak vyhlížel do deště, snažil se zaostřit na mlhavou záři kolem kandelábrů. Uvnitř těchto kuželů světla připomínajících svatozář byly kapky deště jasně nasvícené jako staniolové konfety. Jejich smyslné vlnění bylo vidět zcela zřetelně.

Peter odstoupil od okna. Jeho odraz byl strašidelný, křížovaný nezemským deštěm. Jeho tvář, za normálních okolností růžolící a veselá, teď vypadala utrápeně a wolframová záře vzdálené lampy mu žhnula v břiše. Jeho genitálie měly ladný alabastrový vzhled řeckých soch. Zvedl ruku, aby to kouzlo zlomil, aby se přeorientoval na své dobře známé lidství. Ale jako by mu zamával cizí člověk.

Má drahá Beatrice,

od tebe zatím ani slovo. Připadám si, jako bych ustrnul uprostřed pohybu – jako kdybych nemohl volně vydechnout, dokud nebudu mít důkaz, že spo-

lu můžeme komunikovat. Kdysi jsem četl vědeckofantastickou povídku, v níž mladík vyrazil na mimozemskou planetu a nechal svou manželku doma. Byl pryč jen pár týdnů a pak se vrátil na Zemi. Pointa povídky ovšem spočívala v tom, že čas pro ni ubíhal jiným tempem než pro něj. Takže když se dostal domů, zjistil, že mezitím uběhlo 75 pozemských let a jeho žena zemřela týden předtím. Přiletěl právě včas na to, aby stihl pohřeb, a všichni staří lidé se tam diví, kdo by asi tak mohl být ten rozrušený mladý muž. Byla to banální, tuctová sci-fi, ale já ji četl ještě jako vnímavé dítě a vážně mě dostala. A teď se samozřejmě bojím, že se naplní. BG, Severin a Tuska byli za ta léta několikrát na Oáze a zase zpátky a to bych nejspíš měl brát jako záruku, že nesesycháš jako švestka! (Ale i kdyby ano, stejně bych tě miloval!)

Jak asi dokážeš odhadnout z mého blábolení, pořád trpím hroznou pásmovou nemocí. Vyspal jsem se dobře, ale stále to nestačí. Tady je pořád tma, zrovna jsem uprostřed třídenní noci. Venku jsem ještě nebyl, ale už jsem viděl déšť. A ten byl úžasný. Houpe se dozadu a dopředu jako závěs z korálků.

Mám tu komfortně zařízenou koupelnu a právě jsem se osprchoval. Voda je zelená! A zdá se, že i pitná. Je báječné, když se člověk může pořádně osprchovat, i když jsem pořád divně cítit (určitě by ses mi smála, kdybys mě viděla, jak si tady zamračeně očichávám vlastní podpaží) a moje moč má zvláštní barvu.

Tak tím jsem zrovna končit nechtěl, ale nenapadá mě už nic jiného, co bych teď chtěl říct. Jen potřebuji, aby ses mi ozvala. Jsí tam? Mluv, prosím!

Líbám
Peter

Po odeslání dopisu Peter bloumal po pokoji, protože netušil, co si má počít. ZástupkyněUSICu, která ho sem doprovodila z lodi, měla plno řeči o tom, že mu bude k dispozici, kdyby něco potřeboval. Jenže už neupřesnila, jak to bude s tou její dosažitelností. Prozradila mu vůbec, jak se jmenuje? Peter si nevzpomínal. Na stole rozhodně neležel žádný vzkaz, v němž by ho přivítala, dala mu pár tipů a poradila mu, jak se s ní má spojit. Na zdi bylo červené tlačítko POPLACH, ale už žádný knoflík s popiskem ZMATEK. Celkem dlouho hledal klíč ke svému pokoji. Věděl, že nemusí vypadat jako běžný klíč, ale třeba jako plastová kartačka, jakou vydávají hotely. Stejně nenašel nic, co by klíč být jen přibližně připomínalo. Nakonec otevřel dveře a prohlédl si zámek, nebo spíš místo, kde by se zámek nacházel, kdyby tam nějaký byl. Byla tam jen staromódní klika, jako by Peterova ubikace byla ložnicí v nezvykle

velkém domě. *V domě mého Otce je mnoho příbytků.* USIC evidentně nemá obavy o bezpečí či soukromí. Dobře, možná tu personál nemá co ukrást a co skrývat, ale i tak... Divné. Peter se rozhlédl po chodbě; byla prázdná a v dohledu nebyly jiné dveře než ty jeho.

Když zapadl dovnitř, otevřel ledničku a ověřil si, že v ní je jen prázdné tvořítko na led. Dovolil si příliš, když očekával aspoň jablko? Ale možná to opravdu bylo přehnané očekávání. Pořád zapomínal, jak daleko je od domova.

Bylo načase vyjít ven a postavit se k tomu čelem.

Oblékl si šaty, které měl na sobě včera – slippy, džíny, flanelovou košili, džínovou bundu, ponožky, šněrovací boty. Učesal se a znovu se napil zelenkavé vody. V prázdném bříse mu kručelo, protože nudle, které snědl na lodi, již jeho tělo zpracovalo a vyloučilo. Přešel ke dveřím; zaváhal, klesl na kolena, sklonil hlavu v modlitbě. Ještě Bohu nepoděkoval, že s jeho pomocí bezpečně doletěl až do cíle; poděkoval mu tedy teď. Poděkoval mu i za další věci, ale potom se ho zmocnil zřetelný pocit, že mu Ježíš stojí za zády, dloube ho a dobromyslně mu připomíná, že otálí. Takže vyskočil a okamžitě odešel.

V kantýněUSICu bylo rušno – ne že by tam bylo tolik lidí, ale broukala tam reprodukováná hudba. Byla to velká místnost, jedna stěna skoro celá pozůstávala ze skla a hudba tu visela jako mlha přiváděná z průduchů ve stropě. Když nepočítáme neurčitý vjem vodního třpytu na okně, lidé dešť venku spíš cítili než viděli; dodával kantýně atmosféru útulného, zvukově izolovaného a ohrazeného areálu.

„Viděla jsem ho, jak se tváří,

jak pláče na polštáři,

možná že pláče pro mě...“ zpíval přízračný ženský hlas. Zdálo se, jako by ho vedli mílemi podzemních tunelů a on se nakonec vynořil z nějakého náhodného otvoru.

„A jak se nebe mračí,

vítr pošeptat mi stačí,

že jsem tu sama v domě...“

V kantýně byli čtyři zaměstnanciUSICu, do jednoho mladí muži, které Peter neznal. Jeden z nich, tlustý Číňan ostríhaný na ježka, klimbal v křesle vedle dobře zásobeného stojanu s časopisy, s hlavou opřenou o pěst. Další, čahoun v tričku nadměrné velikosti, pracoval za pultem s kávovary. Zrovna si soustředěně hrál s dotykovou obrazovkou

opřenu o pult a dloubal do ní kovovým perem. Velkými bílými zuby se při tom kousal do naběhlých rtů. Vlasy měl ztěžklé jakousi rosolovitou pomádou. Vypadal jako Slovan. Zbylí dva muži byli černoši. Byli usazení u jednoho stolu a studovali společně knihu. Byla příliš velká a tenká, než aby to byla Bible; spíš to byl nějaký manuál. U loktů jim stály velké hrnky s kávou a několik dezertních talířků, až na pár drobečků prázdných. Peter v místnosti necítil žádné jídlo.

*„Odbíje půlnoc a já jdu ven,
svítí už hvězdy jen
a já zas doufám, že ty tu někde...“*

Ti tři muži, kteří byli vzhůru, vzali jeho příchod na vědomí decentním pokývnutím, ale jinak dál pokračovali v tom, co dělali. Dřímající Asiat i dva muži s knihou měli na sobě stejné šaty: volnou košili blízko-východního střihu, volné bavlněné kalhoty, žádné ponožky a robustní sportovní boty. Islámští basketbalisté.

„Ahoj, já jsem Peter,“ představil se Peter, když se objevil u pultu. „Jsem tu nový. Rád bych si dal něco k snědku, jestli to máte.“

Mladík se slovanskými rysy pomalu zavrtěl hlavou s vytáhlou bradou.

„Pozdě, brácho.“

„Pozdě?“

„Inventura po čtyřiaadvaceti hodinách, brácho. Začala před hodinou.“

„Lidi z USICu mi řekli, že jídlo dostaneme, kdykoli ho budeme potřebovat.“

„Správně, brácho. Jen si to prostě musíš zařídit, abys ho nepotřeboval, když to zrovna nejde.“

Peter se to snažil vstřebat. Ženský hlas v místním rozhlasu dospěl na konec písničky. Následovalo oznámení mužským hlasem, zvučným a teatrálně důvěrným.

„Posloucháte *Noční květy*, dokumentární kroniku vystoupení Patsy Clineové s písní ‚Walkin’ After Midnight‘ od roku 1957 až po posmrtně vydané duety v roce 1999. Tak co, milí posluchači, poslechli jste mě? Podrželi jste v paměti holčičí ostýchavost, která vyzařovala z Patsyina hlasu ve verzi, kterou nazpívala při svém debutu v estrádě *Arthur Godfrey’s Talent Scouts*? Jedenáct měsíců, a takový rozdíl! Druhá verze, kterou jste právě slyšeli, byla nahrána 14. prosince 1957 pro rozhlasový pořad *Grand Ole Opry*. Tou dobou už měla víc než jen tušení o tajuplné síle té písni. Ovšem aura moudrosti a nesnesitelného smutku, kterou uslyšíte v *další* verzi, vyvěrá mimo jiné i z osobní tragédie. Čtrnáctého června

1961 se Patsy skoro zabila při čelní srážce na silnici. Je neuvěřitelné, že jen pár dní po propuštění z nemocnice ji zastihneme, jak zpívá ‚After Midnight‘ v Cimarronském tanečním sále v oklahomské Tulse. Poslouchejte, lidé, poslouchejte pečlivě a uslyšíte bolest z té strašné bouračky, ten zármutek, který jí dozajista způsobily hluboké jizvy na čele, jež se nikdy nezhojily...”

Přízračný ženský hlas se zase začal linout stropem.

*„Odbije půlnoc a já jdu ven
sama s měsícem jen, tak jako kdysi s tebou
Jak přijde půlnoc, vyrazím ven
hledat tě tmou...”*

„Kdy sem zase přivezou jídlo?“ zeptal se Peter.

„Jídlo je už tady, brácho,“ odpověděl mu Slovan a poplácal pult. „Bude uvolněno ke konzumaci za šest hodin a... sedmadvacet minut.“

„Omlouvám se, jsem tu nový a o tomhle systému nic netuším. Zato mám opravdu velký hlad. Nemohl byste mi... ehm... uvolnit něco dřív a prostě to namarkovat, jako že mi to bylo naservírováno za šest hodin?“

Slovan přimhouřil oči.

„To bych... se dopustil lži, brácho.“

Peter se usmál a poraženě svěsil hlavu. Za Patsyina zpěvu „*Říkám tím jen, jak moc tě ráda mám...*“ odešel od pultu a sedl si do jednoho z křesel poblíž stolanu s časopisy, hned za spícím mužem.

Jakmile se jeho záda zanořila do čalounění, přepadla ho hrozná únava a on věděl, že jestli zase brzy nevstane, tak usne. Naklonil se k časopisům a udělal si zevrubný přehled o zdejších titulech. *Cosmopolitan*, *Level*, *Men's Health*, *Svět psů*, *Vogue*, *Starodávná letadla*, *Leo*, *Dům a zahrada*, *Vrozená imunita*, *Autosport*, *National Geographic*, *Apetit*... Slušný výběr. Časopisy byly dost očené a ani ne moc staré.

„Hej, kazateli!“

Obrátil se na křesle. Ti dva černoši, co seděli u jednoho stolu, už zavřeli knihu, na tuhle noc jim to stačilo. Jeden z nich držel ve vzduchu předmět o velikosti tenisového míčku, zabalený do alobalu, a ostentativně jím vrtěl. Jakmile upoutal Peterovu pozornost, hodil mu ho přes celou místnost. Peter ho chytil snadno, bez sebemenšího zaváhání. Odjakživa byl skvělý chytač. Oba černoši zvedli pěst do vzduchu, jako že mu gratulují. Peter rozbalil staniol a uvnitř našel pořádný kus borůvkového muffinu.

„Díky!“ V akustice kantýny zněl jeho hlas zvláště; konkuroval totiž dýdžejovi, jenž navázal na svůj výklad o Patsy Clineové. Vyprávění již dospělo do fáze, kdy Patsy zemřela při havárii letadla.

„...osobních věcí, které zbyly po prodeji jejího domu. Páska několikrát změnila majitele, z nichž ani jediný nepoznal, co má doma za poklad. Nakonec skončila na několik let uložená ve skříni jednoho klenotníka. Jen si to představte, přátelé! Ty božské zvuky, které jste právě slyšeli, jak leží ladem na neokázaném kotouči magnetického pásku, zamčené v temné skříni; dost možná už nikdy nemusely spatřit světlo světa. Ale můžeme být tomu klenotníkovi navždy vděční, že se nakonec vzpamatoval a vyjednal dohodu se společností MCA Records...”

Borůvkový muffin byl lahodný; patřil k tomu nejlepšímu, co kdy Peter ochutnal. A stejně sladké bylo i vědomí, že se nenachází na úplně nepřátelském území.

„Vítejte v nebi, pastore!“ zavolal jeden z jeho dobrodinců a všichni krom spícího Asiata se zasmáli.

Peter se k nim obrátil a obdařil je zářivým úsměvem. „No, tak situace se oproti stavu ještě před pár minutami rozhodně zlepšila.“

„Kupředu a do oblak, velebníčku! To je víceméně motto USICu.“

„Takže,“ řekl Peter, „líbí se vám tady?“

Černoch, který mu předtím hodil muffin, se nad tím zamyslel; oči vidně tu otázku vzal vážně. „Je tu fajn, člověče. Stejně dobře jako jinde.“

„Super počasí,“ přidal se jeho společník.

„Hezky teploučko.“

„Jak jsem říkal, super počasí.“

„Víte, já ještě ani nebyl venku,“ přiznal Peter.

„Tak to byste měl jít,“ opáčil první muž, jako by počítal i s možností, že by Peter radši strávil celý svůj pobyt na Oáze zalezlý v ubikaci. „Omrknout to, než se rozední.“

Peter vstal. „To bych rád. Kde jsou... ehm... nejbližší dveře?“

Prodavač u pultu s kávou ukázal dlouhým kostnatým prstem za osvětlenou umělohmotnou ceduli, na níž velkými písmeny stálo DOBROU CHUŤ! a pod tím menšími písmeny JEZTE A PIJTE ZODPOVĚDNĚ. PAMATUJTE, ŽE BALENÁ VODA, SYCENÉ NEALKOHOLICKÉ NÁPOJE, KOLÁČE, SLADKOSTI A VÝROBKY OZNAČENÉ ŽLUTÝMI SAMOLEPKAMI NEJSOU HRAZENY ZE STRAVNÉHO A BUDOU VÁM ODEČTENY ZE MZDY.

„Užijte si to, brácho.“

Peter vyšel z posuvných dveří do oázkého povětří a i přes neblahé předtuchy hned nezemřel, vír ho nevysál do vakua a ani se nescvrkl jako tučný odřezek na pánvičce. Místo toho ho zahalil vlahý, teplý vánek, vířivý balzám, který mu připomínal páru, až na to, že se mu z něj nesvíralo hrdlo. Kráčel do tmy a na cestu mu svítilo jen pár vzdálených lamp. V bezútěšném okolí letištěUSICu toho stejně nebylo moc k vidění, jen akry mokré černé živice, ale on se chtěl projít venku, a tak tedy kráčel venku.

Děšť už ustal, ale atmosféra jako by se pořád z větší části skládala z vody. Kdyby zavřel oči, skoro by si dokázal představit, že vešel do teplého bazénu. Vzduch mu pleskal o tváře, šimral ho na uších, tekl přes rty a ruce. Pronikal jeho oblečením, dýchal mu za límeček košile dolů po páteři, až se mu lopatky i hrud' orosily a manžety lepily na zápěstí. V tom teple – bylo to spíš hodně velké teplo než vedro – ho na kůži svědíl pot a on si důvěrně uvědomoval všechny chlupy v podpaží, vnitřní stranu stehen a tvar prstů v provlhlých botách.

Za chůze se snažil přebrat si, jaké nezvyklé jevy se odehrávají v jeho těle a které patří k vnější realitě. Srdce mu tlouklo o něco rychleji než obvykle; zatím to připisoval vzrušení. Krok měl trochu nejistý, jako-by pokřivený alkoholem; přemýšlel, jestli jen trpí pozdějšími následky Skoku, pásmovou nemocí a všeobecným vyčerpáním. Připadalo mu, jako by se mu nohy s každým krokem lehce odrážely, jako by ta živice byla pogumovaná. Klekl si a poklepal na zem klouby ruky. Byla tvrdá, nepoddajná. Ať už ji vyrobili z čehokoli – nejspíš z nějaké směsi místní hlíny a dovezených chemikálií –, měla konzistenci jako asfalt. Vstal a už to samotné vstávání bylo snad snazší, než by mělo být. Slabounký tram-

polínový efekt. Vyvážil to ovšem hustý, vodnatý vzduch. Zvedl ruku a dlaní zatlačil nahoru, jestli narazí na odpor. Na žádný nenarazil, a přece mu vzduch kroužil kolem zápěstí a ovíjel se nahoru po předloktí, přičemž ho šimral. Nevěděl, jestli se mu to líbí, anebo mu to nahání hrůzu. Atmosféru zatím zažil jen jako cosi nepřítomného. Zdejší vzduch byl přítomný a šlo o přítomnost tak hmatatelnou, až byl v pokušení uvěřit, že by si mohl dovolit spadnout a vzduch by ho jednoduše zachytil jako polštář. On by ho samozřejmě nezachytil. Ale jak se mu lísal ke kůži, skoro něco takového sliboval.

Zhluboka se nadechl a soustředil se při tom na ten vjem. Pocitově ani chutí se nijak nelišil od normálního vzduchu. Z brožurek USICu věděl, že jde o víceméně stejnou směs dusíku a kyslíku, kterou dýchá celý život, jen je v ní trochu méně oxidu uhličitého a trochu víc ozónu a pár stopových prvků, s nimiž se předtím možná ještě nesetkal. Brožurky se nezmiňovaly o vodní páře, ale klima Oázy popisovaly jako „tropické“, čímž to možná obsáhly.

Cosi ho pošimralo na levém uchu a on to instinktivně smetl. Prsty mu prošlo cosi měkkého, jako navlhlý kukuřičný lupínek nebo hnijící list, ale odpadlo to dřív, než si to mohl podržet před očima a prohlédnout si to. Prsty měl potřísněné lepkavou tekutinou. Že by krev? Ne, krev to není. Anebo jestli ano, tak ne jeho. Je zelená jako špenát.

Otočil se a zadíval se na budovu, z níž se vynořil. Byla monumentálně ošklivá, tak jako všechna architektura, kterou nepostavili pobožní lidé či šílení výstředníci. Její jedinou světlou stránkou bylo průhledné okno jídelny, které ve tmě zářilo jako obrazovka videa. Ačkoli už odešel docela daleko, pořád ještě poznával kavárenský pult a stojan s časopisy a namlouval si, že ještě vidí postavu toho Asiata, stále rozvalenou v jednom z křesel. Na tuhle vzdálenost vypadaly detaily jako úhledně poskládané zboží uvnitř výdejního automatu na mince. Zářivá krabice obklopená velkým mořem zvláštního vzduchu a nad ní miliardy mil temnoty.

Takovéhle chvíle už taky zažil, na planetě, která měla být jeho domovem. Když nemohl spát a toulal se ulicemi zpustlých britských měst ve dvě, ve tři ráno, ocitl se před úsvitem třeba na kryté autobusové zastávce ve Stockportu, ve zchátralém obchodním centru v Readingu nebo v prázdných stáncích camdenského trhu – a právě tehdy a tam se mu zhmotnila vize bezvýznamnosti člověka v celé její nesnesitelné

tklivosti. Lidé a jejich přibytky jsou takovým tenkým popraškem na povrchu zeměkoule jako neviditelná smítka bakterií na pomeranči a chabá světla obchodů s kebabem a supermarketů nebyla z nekonečného vesmíru nad nimi vůbec vidět. Kdyby nebylo Boha, to strašlivé, drtivé vakuum by bylo nesnesitelné, ale jakmile je Bůh s vámi, už to je něco jiného.

Peter se zase obrátil a dal se do kroku. Neurčitě doufal, že když dojde dost daleko, fádňi dehtový makadam okolí letiště konečně skončí a on vejde do krajiny Oázy, skutečné Oázy.

Provlhlá džínová bunda byla čím dál těžší a i jeho flanelová košile nasákla potem. Džíny mu za chůze legračně vrzaly, jak se o sebe třela mokrá bavlna. Pas kalhot mu začínal rozdírat boky; do štěrbin mezi hýžděmi mu stekl pramínek potu. Zastavil se, aby si povytáhl kalhoty a utřel obličej. Uši si zacpal špičkami prstů, aby se zbavil syravého podtónu, který připisoval svým dutinám. Jenže ten zvuk nevycházel zevnitř. Vzduchem se neslo šelestění. Bezhlasy šepot, zvuk třepajícího se listí, až na to, že v dohledu nebyla žádná vegetace. Jako by se vzdušné proudy, tak podobné vodním proudům, nemohly pohybovat tiše, ale musely se čeřit a syčet jako vlny oceánu.

Nepochyboval, že si časem zvykne. Bude to jako žít u dráhy, nebo vlastně u moře. Po chvíli to člověk už ani nevnímá.

Šel dál a odolával nutkání svléct si šaty, odhodit je na zem a vzít si je až na zpáteční cestě. Nevypadalo to, že by asfalt měl v dohledné době skončit. Proč tu vůbec USIC nadělal tyhle lány živice? Možná plánoval rozšířit ubytovací křídla nebo postavit squashové kurty či obchodní centrum. Odhadovalo se, že se Oáza ve „velmi blízké budoucnosti“ stane „prosperujícím společenstvím“. Čímž USIC pochopitelně myslel prosperující společenství zahraničních osadníků. O domorodých obyvatelích této planety, ať již prosperujících nebo ne, se literatura USICu prakticky nezmiňovala, až na úzkostlivá ujištění, že nic není naplánováno či realizováno bez jejich plného a informovaného souhlasu. USIC je „v partnerství“ s občany Oázy – ať už je to kdokoli.

Peter se rozhodně moc těšil na to, až se s nimi setká. Byli koneckonců právě tím důvodem, proč sem přiletěl.

Z kapsy bundy vytáhl kompaktní fotoaparát. Informační brožurky ho varovaly, že fotografování na Oáze „není schůdné“, ale on si ho stejně vzal. „Není schůdné“ – co to znamená? Není to skrytá vyhrůžka?

Že by kompakt zabavily nějaké úřady? No, tohle bude řešit, až na to dojde. Teď si chce pořídit pár snímků. Pro Beu. Až se k ní vrátí, bude jakákoli fotka, kterou se obtěžoval pořídit, výmluvnější než tisíc slov. Zvedl aparát a zachytil tajemný asfalt, osamělé budovy, zář vycházející z jídelny. Dokonce se pokusil vyfotit akvamarínovou oblohu, ale rychle prohlídka uloženého snímku mu potvrdila, že je to jen černočerný obdélník.

Strčil fotoaparát do kapsy a kráčel dál. Jak dlouho už vlastně jde? Neměl podsvícené digitálky; jeho hodinky byly staromódní, s ručičkami, dar od otce. Přidržel si je u tváře a snažil se je natočit tak, aby zachytily světlo z nejbližší lampy. Jenže nejbližší lampa byla minimálně sto metrů daleko.

Na předloktí se mu u řemínku hodinek cosi zatřpytilo. Něco živého. Komár? Ne, tohle je větší. Vážka, nebo nějaký tvor připomínající vážku. Chvějící se tenoučké tělíčko zakryté průhlednými křídly. Peter zakroužil záпěstím a ten tvoreček spadl. Anebo seskočil, odlétl či ho nasál vířící vzduch. To je vedlejší: byl pryč.

Náhle si povšiml, že k šepotu vzduchu přibyl nový zvuk, mechanický hrkot v pozadí. V dohledu se objevilo vozidlo. Bylo ocelově šedé, mělo tvar projektilu, velká kola a tlusté vulkanizované pneumatiky určené do nerovného terénu. Skrz zabarvené čelní sklo bylo řidiče těžko rozeznat, ale měl humanoidní tvar. Auto zpomalilo a zastavilo hned vedle něj, jeho kovový bok o pár palců minul místo, kde Peter stál. Reflektory vozidla protínaly tmu, do níž směřoval, a odhalovaly drátěné pletivo plotu, k němuž by se dostal za jednu dvě minuty chůze.

„Nazdárek.“

Ženský hlas s americkým přízvukem.

„Ahoj,“ odpověděl.

„Když dovolíš, odvezu tě nazpátek.“

Byla to ta žena zUSICu, která si ho přišla vyzvednout po příletu, doprovodila ho na ubikaci a řekla mu, že bude k dispozici, pokud bude něco potřebovat. Otevřela mu dveře na místě pro spolujezdce, čekala a u toho přejížděla prsty po volantu, jako by to byla klaviatura piana.

„Vlastně jsem doufal, že dojdu o kousek dál,“ řekl Peter. „A třeba narazím na nějaké místní... ehm... lidi.“

„To uděláme, až vyjde slunce,“ ujistila ho ta žena. „Osada je nějakých padesát mil odsud. Budeš potřebovat vůz. Umíš řídit?“

„Ano.“

„Dobře. Zažádal sis oficiálně o vozidlo?“

„Myslím, že ne.“

„Ty si to jen *myslíš*?“

„Ehm... většinu praktických záležitostí sUSICem probírala moje žena. Nevím, jestli mluvili i o tomhle.“

Chvilku bylo ticho, pak ale přišel srdečný smích. „Nasedni si prosím dovnitř, jinak mi to úplně rozhodí klimatizaci.“

Zhoupl se do auta a zavřel dveře. Vzduch byl suchý a studený a on si okamžitě uvědomil, že je promočený až na kůži. Od nohou, které již nemusely nést váhu jeho těla, se z ponožek ozvalo začvachtnutí.

Ta žena na sobě měla bílou halenu, tenké bílé bavlněné kalhoty a šedobéžový šátek, který jí splýval na hrud'. Nebyla nalíčená a na čele hned pod vlasy jí byla vidět svraštělá jizva. Matné hnědé vlasy měla ostříhané hodně nakrátko a nebýt jemného černého obočí, malých oušek a krásných rtů, klidně by si ji lidi spletli s mladým vojákem.

„Omlouvám se,“ řekl Peter. „Zapomněl jsem tvoje jméno. Byl jsem moc unavený...“

„Graingerová,“ řekla.

„Graingerová,“ zopakoval.

„Jestli sis ještě nevšiml, tak na křestní jména se mezi zaměstnanciUSICu moc nehraje.“

„To jsem si všiml.“

„Je to tu jako v armádě. Akorát že my lidem neubližujeme.“

„To doufám.“

Nastartovala motor a otočila auto zpátky k letištnímu komplexu. Za jízdy se nakláněla dopředu a samým soustředěním se mračila. Ačkoli byl vnitřek kabiny špatně osvětlený, povšiml si charakteristických okrajů kontaktních čoček na jejích očních bulvách. I Beatrice nosila kontaktní čočky: proto to věděl.

„Přijela jsi čistě pro mě?“

„Ano.“

„Sleduješ mě na každém kroku? Víš o každé půlce muffinu, co sním?“

Tu narážku nepochopila. „Jen jsem se stavila v kantýně a jeden chlápek se tam zmínil, že sis vyšel ven.“

„Dělá ti to starosti?“ Snažil se udržovat veselý a přátelský tón.

„Sotva jsi dorazil,“ odpověděla, aniž spustila oči z čelního skla. „Nechtěli bychom, aby se ti něco stalo na první výpravě ven.“

„Co ta klauzule o vyloučení odpovědnosti, kterou jsem podepsal? Ta, co dvanácti různými způsoby zdůrazňuje, že USIC nepřijímá žádnou odpovědnost za cokoli, co by se mi mohlo stát?“

Patrně se jí to dotklo. „To je právně pedantický dokument sepsaný paranoidními právníky, kteří tu nikdy nebyli. Já jsem hodná, jsem tady a přivítala jsem tě hned po přistání a řekla, že na tebe budu dávat pozor. Tak přesně to dělám.“

„To oceňuji,“ odpověděl.

„Zajímám se o lidi,“ řekla. „Občas se tak dostanu do průšvihů.“

„Vynasnažím se, abych tě do žádného průšvihů nenavezl,“ slíbil. Jako by se v té tmě tajuplně osvětlená kavárna pohybovala k nim, jako by to bylo další vozidlo, které jim hrozí čelní srážkou. Zalitoval, že ho odváží zpátky tak brzy. „Snad chápeš, že jsem sem nepřiletěl sedět na zadku a číst si časopisy v kavárně. Chci najít zdejší domorodce, ať už jsou kdekoli. Nejspíš mezi nimi budu žít, jestli mě nechají. Takže možná nebude fyzicky možné, abys... ehm... na mě dávala pozor.“

Vmanévrovala vozidlo do garáže; byli na místě.

„To budeme řešit, až na to dojde.“

„Doufám, že na to dojde dost brzy,“ odušil, pořád ještě zvesela. „Co nejdříve. Nechci tlačit na pilu, ale... budu tlačit na pilu. Kdy mě budeš moci odsud odvézt?“

Vypnula motor a stáhla nožky z pedálů. „Dej mi hodinu na to, abych si připravila věci.“

„Věci?“

„Hlavně jídlo. Jistě sis povšiml, že v kantýně se teď nic nevydává.“

Přikývl a po tváři mu sjel lechtavý čúrek potu. „Nějak jsem ještě nepřišel na to, jak to tu máte se dnem a nocí, jestli je tma po celé tři dny v kuse. Teď je jako oficiálně noc, že?“

„Ano, je noc.“ Protřela si oči, ale opatrně, aby si z nich nevymnula čočky.

„Takže prostě necháte rozhodovat hodiny o tom, kdy den začíná a končí?“

„Jasně. Ono se to nejspíš moc neliší od života za polárním kruhem. Člověk si upraví spánkový rytmus tak, aby byl vzhůru, když jsou vzhůru ostatní.“

„Co ti chlápci, kteří jsou teď v kantýně?“

Pokřčila rameny. „Stanko tam má být podle rozpisu, protože má noční službu. Ti ostatní... no, lidi občas trpí nespavostí. Nebo už jsou vyspaní do růžova.“

„Co původní obyvatelé Oázy – ti... ehm... domorodci? Spí teď? Neměli bychom jaksi počkat, dokud nevyjde slunce?“

Počastovala ho upřeným nejistým pohledem. „Nemám ponětí, kdy spí. Nebo jestli *vůbec* spí. Abych k tobě byla upřímná, nevím o nich skoro nic, i když toho asi vím víc než kdokoli jiný. Ono je... celkem těžké je poznat. Nevím, jestli se *chtějí* nechat poznat.“

Zazubil se. „Přesto... jsem tu, abych je poznal.“

„Dobře,“ povzdechla si. „Nechám to na tobě. Ale vypadáš unaveně. Opravdu jsi dost odpočatý?“

„Já jsem v pohodě. Co ty?“

„Taky si nestěžuju. Jak jsem řekla, dej mi hodinku. Jestli si to do té doby rozmyslíš a budeš se chtít víc vyspat, dej mi vědět.“

„Jak to mám udělat?“

„Přes PAL. Za ikonkouUSICu je rolovací menu. Jsem na něm.“

„To jsem rád, že je tu aspoň jedno menu, na kterém něco je.“ Myslel to jako komentář ke kantýně, ale sotva ta slova vyřkl, už se začal obávat, že by si je mohla vyložit špatně.

Otevřela dveře, on udělal totéž na své straně a vystoupili do vlhké vířící tmy.

„Ještě nějaká rada?“ zavolal na ni přes střechu vozidla.

„Ano,“ opáčila. „Zapomeň na tu džínovou bundu.“

Síla sugesce? Když mu řekla, že vypadá unaveně, jemu to tak nepřiřadalo, teď už ale únavu cítil. Také se cítil otupělý. Jako by se mu nadměrná vlhkost vsákla do mozku a zamlžila mu myšlenky. Doufal, že ho Graingerová dovede až do jeho ubikace, ale nestalo se. Zavedla ho do budovy jinými dveřmi, než jakými předtím vyšel ven, a už za půl minuty se s ním v chodbě rozloučila na jedné křižovatce ve tvaru T.

Vydal se opačným směrem než ona, jak od něj zjevně očekávala, ale neměl jasné ponětí, kam vlastně jde. Chodba byla prázdná a tichá a on si nevybavoval, že by ji už někdy předtím viděl. Stěny byly vyvedené ve veselé modré barvě (poněkud ztmavené tlumeným osvětlením), ale jinak byly nevýrazné, bez značení či ukazatelů. Ne že by byl jakýkoli